

Rok 1978 je jubilejním rokem 30. výročí dějinné události vítězství myšlenky důsledného uskutečnění sociální spravedlnosti v našem státě – únorového vítězství pracujícího lidu.

Cit pro spravedlnost, starý jako lidstvo samo, vyžaduje odstranění osudné sociální nerovnosti mezi lidmi a jejich zhoubných důsledků: rozdílů mezi vládnoucími a potlačenými, bohatými a chudými, vykorištěvateli a vykorištěvanými, protézovanými a opomíjenými, mocnými a slabými. Na světě se dosud nepodařilo přes mnohé lidské úsilí úspěšně řešit a odstranit hmotné, dušení a duchovní zbidačování člověka člověkem. Tepřve socialistický rád ukázal tomuto odvěkému lidskému zápasu za spravedlnost reálnou pozemskou cestu k vítězství. Od okamžiku, kdy se nás lid pravni zcela jednoznačně rozhodli, mění se hmotné poměry nejšírsích mas pracujících, společenské vztahy a celková tvář naší vlasti k nepoznání. Skutečný křesťan je tam, kde je pravda, spravedlnost a nesentimentální láska s účinnou pomocí každému trpícímu. Proto je mu socialistické společenské zřízení s uskutečňováním svých myšlenek práva každého na život, na práci, na uspokojování hmotných a duchovních statků, na svobodu a lidskou důstojnost, vlastní!

Nenalézá dost dokladů pro to, aby právě v podmírkách, které vytváří naše společnost, viděl a přijímal Boha v jeho svaté vúli, svrchovanosti, vševedoucnosti, výchově a formování nás do své podoby? Nemá nám dnešní úsili za lidská práva, za odzbrojení, za spravedlivé vztahy mezi národy – za mír a pokoj co pověděl právě jako Božím svědkům? Neplatí pro nás též slova Mardocheova k Ester: „Nemysli sobě, abys zachována být mohla v domě královském...“ „nebo jestliže se umíčíš v tento čas, oddechnutí a vysvobození přijde odjinud!“ (Ester 4:13-14).

A nepříšla a nepřichází v našich vlastních zkušenostech pomoc trpícím skutečně odjinud, než od formálního křesťanství v procesu dějin, které místo odstraňování sociálních krivd se na nich přímo podílelo? Chápeme dobu, v níž žijeme a svou úlohu poselství našeho Krále lásky, Knižete pokče, Pána a Spasitele v této historické době před jeho slavným příchodem? Očekávání jeho příchodu není v izolaci a v po-hodlném úniku od odpovědnosti Božího svědka, ale právě ve službě dnešnímu člověku vůbec – i v dnešní naší socialistické společnosti, neboť boj za odstranění pravé příčiny vši lidské bidy je a zůstává nakonec – v kletbě lidského sobectví, kterou odstraňuje Kristův kříz – onen dokonalý apel na naše svědomí! Nechtěj i v tomto smyslu vědomí ceny a odpovědnosti za naše křesťanské poselství dnešku, k nám promluví odkaz „Vítězného února 1948“!

4. ledna 1978 přijal náměstek předsedy vlády ČSSR dr. Matěj Lúčan za přítomnosti ministra kultury ČSR dr. Klusáka, představitele všech církví a náboženských společností. Ve svém proslovu vyjádřil dík za významný podíl věřících lidi v budování socialismu a v jejich mirové práci. Vyslovil víru v další úspěšnou spolupráci v prospěch našeho lidu a světového míru a svůj novoroční pozdrav jménem naší fédální vlády.

10. ledna zaslala Rada starších jménem našich sborů své blahopřání panu prezidentu dr. Gustávu Husákovi k jeho 65. narozeninám, v němž mu přeje mnoho zdraví a sil k jeho odpovědné a vysilující práci se vzpomínkami na modlitbách.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

Slovo „čas“ je v Písmě často užíváno se zvláštním významem pro lidské konání. Je např. čas „uložený“, „jistý“, „vyměřený“, „přihodný“, „předešlý“, „nynější“, „ukrácený“, „nebezpečný“, „kratičký“, „pohanů“, „poslední“ apod.

Proti nezodpovědné lidské výmluvě: „nemám čas“ stojí psáno, že máme čas, a dokonce Bohem určený pro zcela jisté cíle (Sk 17:26-27).

Je pravda, že náš čas je odměřený (Ž 39:6). Proto je „příhodnost“ (=příhodný čas) již ze sna se probudit (Ř 13:11)!

Četl jsem kdysi pojednání, které bych rád tlumočil

CO JE VLASTNĚ ČAS?

1. Je to MINULOST, která už není – neboť uplynula. Proto už není naše. Co se stalo, „odestáti“ se nemůže.
 2. Je to BUDOUCNOST, která ještě není – poněvadž dosud nepřišla a proto také není naše.
 3. Je to PRÍTOMNOST, která je i není, neboť je to jen nezadržitelný, nepostřízitelný okamžik, jen bleskem prchající „TED“.

Jen tato závratně malá část přítomnosti je **naše!** Čím ji naplníme? To je důležitá otázka, protože každá chvíle života je zrnem, které vrháme do brázdy věčnosti.

Člověk není pánem svého času, jak se mylně domnívá, ale otrokem. Není jen modloslužba primitivní pohanské zbožnosti. Jsou modly hmotné, ale i abstraktní, pomyslné, konstruované z bludů, omylů, lživých nadějí a klamných představ. Také čas je moc, která si podmaňuje člověka ke zlému. (Recký výraz pro čas je *chrónos*, což je označení starověkého božstva).

1 Člověk je stvořen minulostí

Trápi se marnými touhami po návratu toho, co bylo. Trpí starými křivdami, urážkami, které nedovede ani zapomenout, ani odpustit. Je spoután starými tradicemi zvyky, překonanými autoritami, které byly kdysi, za zcela jiných okolností světem. Avšak dnes mohou být překážkou víře a zábranou poznání slávy a moci Boží. Největší otroctví však jsou minulé hříchy, které nebyly vyznány, a proto nejsou ani odpuštěny. Mohou být vědomě přehlízeny, ale svou existenci vrhají temné stíny do přítomnosti i do budoucnosti.

2. Člověk je otrokem budoucnosti.

Vytyčuje si nesplnitelné cíle, chce udělat víc, než na co stačí jeho síly. Oddává se klamných snům, ideálům, nadějím. Staví si vzdoušné zámky, spřádá přeludy. Vyhlíží své „štěstí“ a stačí mu naděje, že jednou přijde. Chlubí se tím, co je skryto v zitku. Nedělá si starosti ze smrti, která je největší jistotou budoucnosti, ani z toho, co bude potom. Oklamává sama sebe, protože se nepřipravuje. Myšlenky na nepříjemnosti, které by mohly nastat, statečně překonává. A přece se v hloubi duše trápí vědomím, že budoucnost není v jeho moci. Obchází přízrak nemoci, stáří, neúspěchu. Trápí vědomí, že může být předstízen apod. A nad tím vším je temný mrak nejistoty, jak člověk naloží s prostředky, které vynalezl, aby člověku sloužily a není záruky, že nebudou zneužity k všeobecné zkáze.

3. Člověk je otokem přítomnosti.

Pyšní se svým uměním, vlastnictvím, schopnostmi, postavením, úspěchy, mládím, krásou. Naléhává si šťastnou přítomnost a při tom se stále pachtí po novém, aby udělal tutéž zkoušenosť, že nakonec všecko zemské podléhá porušení a nepřináší tolik vytoužené uspokojení. Ale vedle lidí, navenek zdánlivě úspěšných, je velká část postižena „zlem přítomného věku“. Kolik bíd, neštěstí, soužení, nenávisti, bolesti, krví a zklamání se nachází pod zevním leskem aranžovaného divadélka o lidském štěstí, to v jediné Bůh.

Minulost – budoucnost – přítomnost. A člověk – křesťan uprostřed veletoku času. Je nějaké východisko ze zotročující moci času? Díky Bohu, křesťan nemusí být poddán této modlit. Věnuje pozornost tomu, co praví Písmo.

Již v knize Genesí se zvěstuje, že „čas“ patří do oblasti stvořeného, stejně jako země a všechno živé, jako slunce, hvězdy a vesmír. Nic z toho, co bylo stvořeno, není hodno uctívání, nesmí být zbožňováno a nemá panovat nad člověkem.

Celým Písmem zní zvěst o věčném Bohu, pro kterého neplatí čas. Jeho myšlení, jeho cesty jsou nekonečné odlišné od lidských (z 55:9). A člověk, chtěje špetkou svého rozumu zachytit Boží ničím neohraničené působení, stává se malicherným. Jako by bylo možné ve skleničce s vodou demonstrovat mořskou bouři. Takové pošetilosti se však dopustějí mnozí, kteří se snaží velkolepá a nepochopitelná zjevení – jako např. zprávu o stvoření vesmíru a všeho živého, nebo o Boží cestě za člověkem – vtěsnat do lidských dimenzií.

Násim představám se musí vymykat skutečnost, že Bůh je „Věčně Jsoucí“, (což je v původním textu vyjádřeno slovem JAHWE). V lidské řeči to nelze vyjádřit lépe, než slovy ev. Jana 1:1: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest...“ „A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi...“ – tak zní biblická zvěst o vstupu Věčného do naší časnosti.

„Ježíš Krisus včera i dnes, tentýž i na věky“ (Žd 13:8) – to je Pán všelikého stvoření na nebi, na zemi i pod zemí je i Pánem času. „Já jsem alfa i omega, počátek i konec, praví Pán, který jest, a který byl, a kterýž přijíti má, ten Všemohoucí“ (Zj 1:8). „Neboj se. Já jsem ten první i poslední. A živý...“ (Zj 1:17). On měl první slovo, a bude mít i slovo poslední jako ten spravedlivý soudce živých i mrtvých, z jehož soudu nebude již odvolání.

Nikdy nepochopíme div, že Věčný Bůh sestoupil v Pánu Ježíši Kristu do dějin naší planety, aby se ukázalo, že je také středem lidských dějin. Je skutečným centrem pro všechny, kteří se mu v plně důvěře odevzdají. Jen u něho nalezá neklidná duše uspokojivé vyjádření o věcech, které rozumem nelze pochopit. On přišel z věčnosti a stal se člověkem, nepřestávaje být Bohem. Kdo to pochopí? Žil zde v určitém čase, poddán zákonům času a přece zároveň jako Pán a Vítěz nad časem.

V něm je překonána „časová bariéra“, již je všechno stvořené omezeno. Jen víra je schopna přiblížit se tomu, co rozum nechápe, co existuje „mimo prostor“ a „mimo čas“. Proto ten důraz: „Bez víry nemožné jest libiti se Bohu“ (Žd 11:6). Pán Ježíš je nám také vzorem, jak vítězit nad zotročující moci času.

Jak vítězil nad minulostí? – Hleděl do minulosti, avšak nic jako člověk ne-připisoval sobě, za vše a ve všem chválil Otce. Nikdy se nedal spoutat starou náboženskou formou ani rabínskou tradici. Naopak, rozmetal vše, co kolem jádra prorockého slova navrstvila zákonická moudrost. Nikým a ničím se nedal vyprovokovat k tomu, aby cokoli učinil proti vůli Otcově. Křivé obžalování, nespravedlivé souzen, nelidský mučení, všemi opuštěn, přáteli zrazen, počten mezi lotry, vystaven pomíchemu – zůstává nedotčen lidskou zlobou. Nekořkne zlými vzpomínkami, netouží po odvetě, ale stává se před Bohem obhájem svých nepříatel. Svou lidskou minulost uzavírá velkým odpustěním „Otče, odpusť jim...“, tak zvítězil Pán Ježíš nad minulostí.

A jak zvítězil nad budoucností?

Nikdy jej učedníci neviděli zneklidněného. Ani na poušti, ani před velkými problémy, ani v největším strádání, ani na vlnách moře – nikdy nespěchal, nedal se strhnout k ukvapeným či nepředloženým činům.

Ve chvíli, kdy se blížila jeho hodina temnosti, loučil se vítěznými slovy: „Na světě soužení mítí budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět!“ Nikdy se neoddával klamným nadějím. Jeho pohled do budoucnosti byl vždy realistický, protože jí hleděl vstří ve světle Božího slova a Božích zaslíbení. Ve chvíli, kdy se zdálo, že je všechno ztraceno, přibit na kříž – vkládá svoji budoucnost v plně důvěře do rukou nebeského Otce: „Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého“. – Tak se stává pámem nad budoucností. A kdo takto vítězí nad minulostí a budoucností, má připravenou požehnanou přítomnost k životu plnému lásky, radosti a pokoje i požehnané práce v po-míjivé časnosti.

Vítězná taktika boje víry s „časem“ je tato: „Ale to jedno činí, na ty věci, které jsou za mnou zapomínají, k těm, které jsou přede mnou úsilovně chvátají, k CILI BEZÍM, ke svrchované odměně, která je v Kristu Ježíši, Pánu našem...“ (Fp 3:14).

Vítězství nad časem je věřicím dánou v pohledu ke konečnému cíli – KRISTU. On je zárukou vítězství. Stůjme o jeho přítomnost v našem životě, jako učedníci: „Pane, zůstaň s námi...“ a On jistě splní svůj slib: „Aji, já s vámi jsem po všecky dny...“ (Mt 28:20b).

E. K.

V posledních dobách sa často aj v radoch kresťanov stretávame so slabými, malátnymi, nevládnymi, spiacimi a chronicky unavenými. Aké sú príčiny tohto stavu? Je ich niekoľko a uvedieme si aspoň tie najhlavnejšie:

– Prílišná zahľadenosť do seba, sobeckosť.

Obyčajne nás zaujímať problémy osobného zdravia, vzdelenia, majetku, vlastnej rodiny a úspechu. To, čo sa deje s bližným a najmä ak sú to zlé veci, nás až tak nezaujíma. Nemáme preste prehľad ani dosť pochopenia, ani dosť času.

– Pasivita v službe Pánovi a ľuďom.

Celá naša práca pre Pána sa končí návštuvou zhromaždenia, aj to nepravidelnou a nejakou tou modlitbou doma. Všetok ostatný čas a schopnosti sa využívají predovšetkým pre seba.

– Život vo vedomom hriechu.

Možno si myslíme, že žijeme v poriadku, že sa žiadneho veľkého hriechu nedopúštame. Ale aj celkom malý hriech, napr. nečinnosť je v Božích očiach hriech. A zotrúvanie v nečinnosti, keď je okolo toľko práce, je vlastne zotrúvanie vo vedomom hriechu. Spisovateľ Karajáti, autor známych „Chrobáčikov“ povedal: – Kto žije v hriechu, nemôže byť silný, pretože hriech zožiera silu tela i duše ako jed.

– Slabý alebo žiadny modlitebný život a zaoberanie sa Božím Slovom.

Dlhšie ranné chvíle strávené pri uvažovaní nad Božím Slovom a v modlitbách sú takmer výnimkou. Tak isto sú veľmi zriedkavé tzv. modlitebné zápasy alebo intenzívne štúdium Písma. Aj modlitebné zhromaždenia sú navštěvované v oveľa menšom počte ako iné zhromaždenia.

– Prílišná prispôsobivosť svetu.

Najmä starší kresťania spominajú, že voľakedy boli veriaci od záporných vecí sveta zjavne oddelení. Boli striedmejší v obliekaní sa, majetku, zariadení bytov apod. A ich duchovný život bol nesporne kvalitnejší. Dnes tých vonkajších rozdielov takmer niet a utešujeme sa tým, že sme „vnútorné rozdielne“.

— Pokrytectvo, rozpoltenosť.

Ziaľ, už malé deti sa vedia pretvarovať, hovoríť iné čo si myslia, hovoríť niečo iné doma a niečo iné vonku. Tento jav nie je nič nového. Už za čias pozemského života Pána Ježiša boli ako známi pokrytci farizeovia, čo im Pán neraz vyčítal. Pokrytectvo vždy a všade veľmi oslabuje kresťanský život.

— Nedostatok utrpenia.

Normálne by sa zdalo, že utrpenia, skúšky, križ, zoslabujú človeka. Ale prax dokazuje, že skôr opak je pravdou. Kresťania v utrpení žili obyčajne plnším a radostnejším duchovným životom, ako v čase uvoľnenia a pohodlia.

Sú ešte aj mnohé iné príčiny slabosti kresťanov dneška, ako napr. utajovanie presvedčenia, nepatrne alebo žiadne svedectvo, uhášanie a zarmucovanie sväteho Ducha, ale už len tie uvedené stačia na to, aby sme sa nad súčasným stavom zamysleli a niečo s tým robili.

Na obživenie a posilnenie vnútorného človeka je v Písme mnoho rád. Takmer zhruňaté sú v Žalme 119. V Nehemiášovej knihe napr. je v 8. kapitole, 10. verši ako zdroj sily uvedená radosť Hospodinova. Prorok Izaiáš prehlasuje: — V utíšení a dúšaní bude vaša sila (Izaiáš 30, 15).

Casopis „Rodina“ v 2. čísle ročníka 1977 uverejnil niekoľko rád chronicky unaveným, ktoré sa dajú veľmi dobre aplikovať aj na kresťanský život:

1. Vyhýbate sa pridlhému odpočinku!

Človek si myslí, že keď bude namiesto zaväšu ráno po normálnej noci vstávať až na obed, lepšie a viacej si oddýchne. Alebo keď si zoberie dovolenku na celý mesiac a strávi ju „nič nerobením“ na pláži mora, že sa lepšie zrekreuje. Často je však z toho ešte viac unavený. Najlepší odpočinok je aktívny, keď sa jedna práca zamení za druhú, ktorá človeka zaujíma. Aj v duchovnom živote veľmi škodi nečinnosť, vynechávanie zhromaždenia alebo dlhorocné „tiché“ a „pokorné“ sedávanie v poslednom rade zhromaždenia. Zotavenie je len a len v práci, ktorá je veľmi rozmanitá a mnohá.

2. Vyhýbate sa samotel Chronicky unavený jedinec je väčšinou zahtadený sám do seba.

Na posilnenie je treba bližných, kolektív, odpútanie sa od vlastného „ja“. Kresťan nemôže byť samotár, pretože v samotárstve je zoslabovanie a únavu. Nevyhýbjame sa preto návštevám, zhromaždeniam, obecenstvu s bratmi a sestrami. Obecenstvo posilňuje ducha, dušu i telo.

3. Tešte sa na niečo pekné a očakávajte to s radostou.

Snáď si niekto myslí, že sa ani niet na čo tešiť, ved „nemám nikoho“, s „nikým si nerozumím“, „všetci ma odsudzujú“. To je skeptický, sebecký pohľad. Každý sa predsa môže na niečo pekné tešiť, aj keď sú to len malé veci. Ale najviac sa máme tešiť na druhý Pánov príchod!

4. Vsuňte do pracovného dňa učente sa niečoho nového!

Nejde tu o zaoberanie sa nejakým novým učením, obyčajne nezdravým, ale napr. zamyslenie sa nad nejakou novou pravdou Písma, naučenie sa nejakého nového verša z Biblie, naučenie sa nejakej novej duchovnej piesne apod. Hľadáme nových priateľov pre pekné obecenstvo pri Božich veciach, usilujme o chodenie v „novote života“!

5. Zaujímate sa o život a záľuby druhých ľudí. Keď si porovnáte ich radost zo života so svojou apatiou, urobte prvý krok v snahe vyrovnať sa im, alebo ich aj predstihnut.

Obyčajne pri porovnávaní s druhými sa nám nás kríž zdá príliš tažký. Ale kto si pekne povedal: „Ak od svojich problémov odpočítaš svoj vlastný podiel viny, to ostatné už ľahko uniesieš!“ Nesledujeme život druhých ľudí preto, aby sme im závideli, ale aby sme sa od nich poučili, prostredníctvom nich aj v živote viery podrástli a zosilneli.

6. Nehľadajte liek proti únavi v alkohole a čiernej káve. Radšej si vypite pohár citrónovej šťavy...

V podstate ide o riešenie problému únavy umelým, neprirozeným spôsobom. Možno aj nám sa zdá, že len „obyčajná voda“ — Božie Slovo, speváci alebo duchovná literatúra nestačia. Siahame po umelých posilňujúcich

prostriedkoch — kultúre, umení, cestovaní a vôbec nie sме duchovne silnejší. Predsa len najlepšie osviežuje osvedčená obyčajná „voda“ a „štava“.

7. Chodte občas von do prírody, venujte sa pohybu na zdravom vzduchu.

Inými slovami — príčasté „zostávanie doma“ aj v duchovnom živote zoslabuje. Nebojme sa preto využiť „papuče“, opustiť „teplú pec“ a cestovať občas do súsedných zborov, do zhromaždenia, na konferencie. Uvidíte, akí sa vrátite občerstvení a posilnení!

Nie sú tu kompletné recepty na posilnenie vnútorného človeka. V každom prípade treba však začať dôsledne od seba, v úprimnom pokáni vyznat slabosti a začať s Božou pomocou žiť normálny a víťazný kresťanský život.

-jk

N

ech nermáti sa srdce vaše —
— tešil Pán svojich pri odchode.
— Miesto vám idem prichystať;
potom zas prídem.
Prídem vás domov, k sebe vziať.

Od prvej chvíle čakali ho verne,
v nádeji, viere, láske neochvejnej.

Ta zašli roky, stáročia...
Dodnes Pán sluhy nesplnil.
Prestali čakať podaktori.
V ambíciah sa vlastných plahočia
alebo svet ich oslnil
alebo sú len proste chorí.

Pozreli sme sa zrána na obzor:
Dvetisíc rokov chystáme sa písat.
V zprávach sú ďalšie zeme otrasy,
v Afrike kdesi vypukol zas mor.
Rodiny stihá permanentne kríza,
vojnu zas včera ktorí vyhlásil.

Nepravost veľmi zmnožila sa,
lásky tej pravej takmer nict.
Predsa však stihla spásy zvesť
v okraje Zeme zaletieť.

Oblaky vidno celkem isto,
Pána hoč na nich ešte nie.
Dnes môže nastať príchod Kristov,
trebárs nech nie je znamenie.

Ktože však chcel by s koncom rátat
uprostred práce, zhonu, mŕt...?
Predsa však zneje v šíry svet
SOS výzva: MARANATHA!

-jk

A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou... A Duch a nevesta hovoria:
Prid'! (Zj 22:12, 17)

Vedle tichosti, klade Pán Ježíš největší důraz na POKORU SRDCE. Tento pojem lze nejlépe pochopit na protikladu, jímž je PYCHA.

NABUCHODONOZOR je typický příklad pyšného člověka:

1. on je tak zahleděn do sebe, že nedívá nikoho nad sebou ani vedle sebe, cítí se naprostě soběstačným, na nikom nazávislým – ani na lidech ani na Bohu. Zde dominuje jeho suverénní JÁ (Dn 4:27)! **Pýcha je povýšená a bezbožná,**
2. on buduje ke své cti a chvále největší světovou vělmoc s nejpevnější a nejosvícenější organizací a reprezentační velkoměsto, zcela ojedinělé svou velikostí, výstavností a krásou, s příslušným jednotícím kultem (Dn 3:2, 3:1, 4:27)!

Pýcha je okázaná,

3. on se kochá ve své vlastní moci, slávě, moudrosti, velikosti a v díle „svého genia – sám v sobě nalézá zdroj svého blaha (Dn 4:27)! **Pýcha je samolibá, ještíná a marnivá,**
4. on je naprostě bezohledným despotou vůči slabším, které si podmaňuje, zotročuje, vykořisťuje, tyranizuje – vytváří si vlastní pravdu, spravedlnost, morálku, kterou druhým zcela samozřejmě a bezostyšně vnučuje z pozice síly (Dn 2:5–12, 3:4–7)! **Pýcha je násilnická, bezohledná, bezcitná a krutá,**
5. on nepřijímá od nikoho poučení ani radu, tím méně výstrahu – „je moudrý sám u sebe“ (Dn 4:24)!

Pýcha je slepá,

6. on ztrácí rozum a začne se chovat v protikladu s kultem své osobnosti jako zvíře, až se úplně znemožní ve svém postavení! Rázem je jeho moc zlomena a stane se bezbrannou loutkou svých služebníků. Zcela zákonitě nastupuje jeho zeměšnění: Už zde není obávaný král se svou skvostnou tabulí, ale „vůl, žeroucí bylinu“, už zde není honosný Babylon se skvělými paláci a přepychem, ale pustina se svými tvrdými životními podmínkami (a přece jen se svou nebeskou rosnou!), už nekryje jeho tělo nádherný královský šat, ale je zcela nahý, až na jeho obnázeném těle vyroste pokrývka v podobě „vlasů jako orličí peří“ a jeho dřívě tvůrčí ruka je zcela znehodnocena „nehy jako pařáty dravého ptáka“ – (Dn 4:30)!

Pýcha je po ztrátě moci neodolatelně směšná!

7. on je vyvržen z lidské společnosti, jí zavřen, všemi opuštěn a ve své nouzi a utrpení zapomenut – a ponechán zlým živilům a zvěři napospas (Dn 4:30)!

Pýcha je ubohá a tragická ve svých konečných důsledcích!

CO je tedy pýcha?

Pýcha je zahleděním do vlastního „já“, jeho uchvácením a zajetím, jeho zbožňováním a nadřazením všemu a každému s opomíjením Boha a bližních, s vytvářením „vlastních bohů“ a „svých lidí“, poplatných sobě a svým představám! Pýcha je vrcholnou formou a vyjádřením egoismu – sobectví!

Zamysleme se nyní nad osobou a životem Pána Ježíše Krista a položme si několik otázek:

1. nejeví se On také „povýšeneckým“ svým „povyšováním na Boha“ a pohrdáním

židovskými autoritami? (Mt 14:61–64, L 11:42–52),

2. nejeví se On též „okázalým“ ve svém vystupování, v němž si osobuje zcela neobvyklou mocenskou autoritu (Mt 7:28–29) a dovoluje „rušit“ či „opravovat“ Boží zákon? (J 5:8–16, Mt 12:8–14).
3. nejeví se též On jako „samolibý“ ve zdůrazňování svého „JÁ“? (J 8–12, 11:25, 14:6),
4. nejeví se On „násilnickým“ a „tvrdým“ ve svém „spoutávání lidí svými nemožnými požadavky“ (L 14:33, Mt 10:34–40), „ubíjením lidského citu“ (Mt 12:47–50, L 9:57–62, L 14:26) a „vnucovaním“ vlastní pravdy, spravedlnosti, morálky a zákonů vesměs „utopických“ a „nepřijatelných“ pro „normálního člověka“ (Mt 5:1) a to pod „zastrašováním soudem a smrtí“? (J 3:18–19, 36!)
5. nejeví se „slepým“ k veškerým poučením, radám a výstrahám svých bližních? (Mk 3:21, J 11:8, J 10:33),
6. není On potrestán po zásluze „ztrátou rozumu“ ve svém „velikáštví“ a ztrátou své dosavadní moci na lidem – a nestává se nakonec všem „směšným“ ve své bezmocnosti jako Boží Syn (Mt 27:39–44), jako prorok (L 22:63–64, Mt 26:67–68), jako kněz (Mt 27:22–25) a král (Mt 27:30, Mk 15:26)?
7. není On nakonec zcela oprávněně „nejubožejším ztroskotancem ze všech lidí“ – odsouzený, vyvržený, zavřený, ponechaný napospas „zvířecí dravosti“, opuštěný od Boha a lidí? (Ga 3:13, Za 13:7, Mk 15:34)!

Co může být na zemi horším údělem a koncem člověka než bolest, potupa, hanba a zloučenství KŘÍŽE?

Nejsou toto všecko „důkazy Ježíšovy pýchy“ a spravedlivého Božího soudu a rehabilitace nejen Mojžíšova zákona, ale i jednání Židů? (Mk 14:61–64, J 18:29–31).

Cožpak se ho zastol Bůh, jehož svým Otcem nazýval? Vždyť On sám na kříži potvrdil své opuštění Bohem (Mk 15:34) a nevyužil své poslední možnosti, aby „své božství a mesiášství“ prokázal sestoupením s kříže (Mk 15:31–32, Mt 27:41–43)!

A konečně – jak absurdní to myšlenka, že by se božský majestát nechal takto potupit a zsemšenit! Taková myšlenka je opravdu Židům k pohoršení – a vidět v tak ubohém konci na šibenici nějaké vítěství, moc a slávu, je Řekům bláznovstvím... (1K 1:22–23).

Podívejme se nyní hlouběji na Pána Ježíše Krista!:

1. **On je zaujat cele Bohem – svým nebeským Otcem,** kterého zná (J 17:25–26, J 10:15–16), v jehož věcech musí být (L 2:49), na jehož slova se odvolává (J 5:39), jímž je poslán (J 10:36–38), bez něhož nemůže nic učiniti (J 5:19, 7:17), v jehož jménu jedná (J 5:43–44, J 7:16), jehož vůle je mu pokrmen (J 4:34), k němuž vzhlíží (J 11:41–43), jehož ve všem absolutně poslouchá (J 17:4, 12:49, 10:17–18), s nímž je jedno (J 10:30).
2. **On se zabývá těmi, k nimž je poslán** (L 19:10, Mt 9:13) – nikoho nepomine (Mt 10:46–52, L 19:5), nikým nepohrdne (L 7:39), nikoho neodsoudí (J 8:11), nikoho neodmítne (Mt 15:28, L 23:43), nikoho neznásilníve (J 7:17, 37, Mk 23:27).
3. **On koná své poslání od Otce –** přichází, aby vydal svědecí pravdě (J 1:17, J 18:37), jde, jak psáno o něm (Mt 26:24, L 24:44–46), jeho tvář je obrácena k Jeruzalému (Mt 16:21), přijímá způsob služebníka a poníže se pro nás (F 2:6–8, J 13:4–5), dává svůj život jako výkupné za nás (Mt 20:28), zmírá za hřichy naše a vstává z mrtvých pro naše ospravedlnění (R 4:25).

Pán Ježíš Kristus nemá s egoismem pranic společného! Vždyť On je sám sobě mrtev a žije cele Otci a nám – Otcově svaté vůli! Proto se dovede za nás PONIŽIT

a pro nás OBĚTOVAT podle Boží svaté vůle k jeho cti a slávě!

Jak nesmyslná a absurdní se nám nyní jeví otázka pýchy v jeho srdci a životě! Tu může vidět pouze ten, kdo je sám plný pýchy a podle sebe soudí, a ten, kdo prostě odmítá Pána svou nevěrou (což je vlastně zase projev pýchy, která Pána a jeho spásu „nepotřebuje“!).

On není povýšenec, ale PRAVDIVÝ, protože se právě na něm naplňují všecka Písma svátá a jejich prorocké předpovědi TRPÍCÍHO MESIANISMU, které by si jistě nikdo z lidí pro sebe nepřál a dobrovolně nevyvolil jako On.

zato Židé se Písem málo ptají a proto se nechtějí zdát svých představ „triumfálního mesianismu“ v moci a slávě (který bude teprve následovat po jeho potupě!), jsouce nadřazení a povýšení pro svou zákonní „spravedlnost“ a „neomylnost“!

On není okázały, ale SKROMNÝ, protože nepřijímá lidskou chválu, snáší se jí vše možně uniknout a klade zásadně důraz na skrytu náternou zbožnost oproti pouhým vnějším projevům,

na rozdíl od Židů a vnějšího pokrytectví jejich vůdců, libujících si v okázalých almužnách a modlitbách,

On není samolibý, ale zcela NESOBECKÝ, vždyť se kochá ve svém Otcí a sytí jeho vůlí, slouží svou láskou každému člověku, kdežto Židům záleží na jejich společenském postavení, moci, slávě, autoritě a přízni u lidu – o něž se strachují!

On není násilnickým uchvatitelem, ale je MÍRNÝ a POKOJNÝ, protože neorganizuje povstání a vzpouru, neužívá žádné fyzické moci k umlčování opozice, nestojí za ním žádná armáda a služebnictvo, které by ho bránilo a odmítla všecky mocensko-politické ambice (takže na něm Pilát nemůže nalézt žádnou vinu!), zatímco Židé bezohledně zneužijí všech mocenských a politických prostředků k jeho likvidaci a udržení vlastních pozic a prestiže!

On není slepý, ale „VIDOUCI“, který vidí více a daleko než jeho příbuzní, Židé, Pilát a jeho vlastní učedníci. Vždyť on jde zcela přímo, neúchylně, jasně a záměrně ke Golgotě a k naplnění jedinečného Božího plánu spasení člověka! On právě otvírá oči slepých a je vůdcem všech „vidoucích“! Je světlem světu, který má prohlédnout, kdežto Židé jsou slepi vůdcové slepých, zcela neusměrnitelní a nenapravitelní!

A přece je mu přisouzeno ZESMĚŠNĚNÍ hanby, potupy, posměchu jako zločinci a největší ZUBOŽENÍ lidských muk bolestí, krivdy, nevděku, nenávisti, zavření a opuštěnosti od Boha a lidí – A NE ŽIDŮM! A On to mlčky a bez protestu přijímá – vlastně za ně a místo nich, přijímá to za ony kruté služebníky a cynické žoldnéře – za všecku tu „lidskou zběh“ v Rathouzu i mimo něj, ať už jsou či nejsou přítomni jeho popravy, ať se na ní přímo podílejí či nikoli, nevědouce, co čini ve slepotě své pýchy, přijímá to i za vraha Barabáše, za tebe a za mne!

KŘÍZ Pána Ježíše Krista je nejkřiklavější křivdou a nespravedlností, jakou svět kdy poznal, protože nepostihuje po zásluze PÝCHU, ale POKORU, když pyšní Židé soudí a trestají POKORNÉHÓ KRISTA!

CO je pokora?

Pokora je zaujetí Bohem, potření sebe a smrt vlastního „já“ s hodnocením druhých za důstojnějších a cennějších sebe k obětavé službě jím a k oslavě Boží!

Vidiš pokoru v Pánu Ježíši Kristu, jak plní Boží vůli, jak se za nás obětuje – jakb bychom měli my větší cenu než On sám? Ale proč se vlastně POKORA obětuje a je trestána místo PÝCHY? Nevidíš právě na Golgotě její vítězné utkání s pýchou a to v nejtěžších podmínkách, které právě pýcha může pokoře připravit? Nevidíš, jak pokora pýchu

1. usvědčuje svou duchovně mravní krásou z její satanské ohavnosti, nesmyslosti, bezohlednosti, krutosti, ubohosti a směšnosti, – jak –
2. sama sebe obětuje, berouc na sebe její důsledky, – jak –
3. odpouští jejím nositelům a mluvcím, – jak se –
4. za ně přimlouvá, protože doveče nalézt polehčující okolnost v jejich nevědomosti a slepotě? (L 23:33–34).

Není to právě největší morální rána do tvého a mého pyšného sebevědomí, do tvého a mého sobectví? Nic tomu neříká tvé svědomí? Což má zůstat tato oběť bez účinku na změnu tvé mysli, srdce a života? Vždyť KŘISTŮV KŘÍZ je vlastně jedi-

ným prostředkem pro uvědomělé vítězství pokory nad pýchou u mne i u tebe!

Nevidíš, že tam – na Golgotě je vlastně ukřižována tvá pýcha a že tam umírá tvoje sobectví? Ze vlastně „Kristus Ježíš vnesl naše hříchy na dřevo, abyhom hřichu zemrouce, spravedlnost živi byli“ (1Pt 2:24)?! Ze v jeho drahé oběti nelze chápat spasení pouze v obecném smyslu záchrany před Božím hněvem, ale současně největší milost k likvidaci pýchy a vysvobození ze všelikého hřichu!

Protože „Bůh se pyšným protivi, ale pokorným dává milost“ (Jk 4:6) – a vše, co jsme a máme je jen z milosti, je právě pokora k našemu životu tím nejpřeňejší a služba k nabytí pokory tou nejvzácnější službou! Vždyť bez pokory není možné pokání, bez pokání není odpustění a bez odpustění není spásy ani není vpravdě možný duchovní život věřícího člověka.

„Milostí spaseni jsme a to ne sami ze sebe, dar je to Boží, ne ze skutků, aby se někdo nechlibil (neupadl v pýchu!) (Ef 2:8–9). A opět je to jen milost, je to jeho dílo, „že jsme stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh připravil (ze své milosti pro nás), abyhom v nich chodili“ (Ef 2:10)!

Tam, kde je pouhá MILOST ve všem, tam nemá pýcha co dělat, ale tam, kde je PÝCHA, tam je milosti zabráněno! Kdyby byla spása z dobrých skutků a osobních zásluh, vcházel by k Bohu do nebe naše samospravedlivá pýcha, což nedopustí Bůh. Jak veliká je moudrost Boží v jeho MILOSTI, která vylučuje pýchu a jaká to LÁSKA se zjevuje v jeho POKORE! Jak jsou dobré jen ty skutky, které z milosti připravuje a dává jen ten, kdo je dobrý – nás Bůh!

PYŠNÝ NABUCHODONOZOR je přece jen nakonec omilostněn! Jak a kdy? Skrize svůj vlastní pád a ponížení – skrize „svůj kříž“ – a to tak dlouho, až se úplně a bez výhrad pokoriř před Bohem! Dřív nemohla milost Boží v jeho životě pracovat, dokud se ho držela pýcha. I v životě již omilostěných lidí však může Boží milost omezeně pracovat, dokud jsou ještě nějaké stopy pýchy v nich! **Ona je základním hřichem, příčinou se Bohu pro její neschopnost přijmout něco z pouhé milosti!**

Do nebe nelze jít cestou Sátanou, ale pouze cestou Ježíšovou! (Fp 2:6–12!).

Co bylo platné, kdybychom jako křesťané, „žijící pod milostí“, z ní nic nebo jen málo Božího požehnání přijímali pro nějakou pýchu a její stopy v našem srdci! Pokud se kdy vyskytly nějaké nesnáze, těžkosti, bludy, různice a rozkoly se ztráto požehnání mezi Božími dítkami, vždy byla příčinou blokáda Boží milosti něči pýchou!

Zádná lidská nectnost se nedovede tak skrývat a maskovat jako pýcha! Ona se nemusí vždy projevovat násilnickou aktivitou jako u Nabuchodonozora, ale i úkornou formou pasivity a bojketu jakékoli konstruktivní činorodosti – svou nedůtklivostí, urážlivostí, bolestinstvím, stýskáním, reptáním, stěžováním si, neodpouštěním, svéhlavostí, trváním na zadostiučinění, na uznání, vděku, svou hořkostí, zatvrzením a „vzdycháním jednoho proti druhému“ (Jk 5:9), závistí a škodolibou radostí nad nezdarem „nepřítele“ či „konkurenta“.

SÍBA byl ve svém sobectví králem Davidem velmi zklamán. Jeho zájem o svého pána Mifibozeta je ryze zlátný – a tak zřejmě očekává marně svou hmotnou a morální odmenu. Jak závidí Mifibozetovi jeho povýšení, bohatství a královu přízeň! Je dotčen, uražen a v hořkosti svého zneuznání čeká na svou chvíli, kdy se „odškodní“! Dočkal se: v Absalonově vzpourě oklamé a opustí svého pána, potupí jej před Davidem špinavou pomluvou a vlichotí se v královu přízeň. Triumfuje, jako ostatně každý, kdo svou ochotou, okázalou účinností a falešnou pokorou dává průchod svému sobectví! Dostává se mu pánova bohatství, příznačné a cti od omylného krále – ale oč vyšší je triumf skutečné pokory srdce Mifibozetova, která vše oželi, pro sebe nic nežádá, jen když se vrátil k svému původnímu důstojenství zhanobený král!

Jaké je a bude hodnocení Síby a Mifibozeta oním VĚČNÝM a NEOMYLÝM KRÁLEM – a jak ty, jako jeho vlastnictví, vlastně hodnotíš, jestliže zůstáváš ve své ukřivděné pýše, místo abys ji soudil a odsoudil a tak uvolnil proudy milosti Boží ve svém životě a v životě svých bližních?

Viděli jsme, jak se pýcha výrazně projevila právě u náboženských vůdců a představitelů židovského národa! Jak se právě zde rozvinula pod maskou vzorného pobožného života úchvatných modliteb, šedých almužen, ceremoniální horlivosti,

zákonní bezúhonnosti, záslužných činů a vysokých nároků na mravní hodnoty, aby nakonec ve jménu „bázne Boží“ a „zákona Božího“ odsoudila, zavrhla, ukřižovala POKORNEHO BOŽÍHO SYNA a pohrdla dokonalou milostí Boží v něm! Jaké to varování před pyšnou samospravedlností, duchovní pýchou – ať již aktivní či pasivní a osobní spokojeností se sebou samými!

JEN POKORNÝM DÁVÁ BŮH SVOU MILOST! A přece Bůh tomu Nejpokornějšímu svou milost oděpřel! (Ř 8:32!!), ABY JI MOHL ZLOMIT NAŠE TVRDÉ, SAMO-LIBÉ, PYŠNÉ SRDCE, aby se mohl přece jen nad těmi „Nabuchodonozory“ smilovat a ve své nepochopitelné lásce je k sobě navrátit!

A ještě něco:
DANIEL měl obyčej třikrát za den klekat ve svém pokoji s otevřenými okny k Jeruzalému – modlivat se a pokorně se VYZNÁVAT Bohu svému! (Dn 6:10).

Co vlastně vyznával tento hrdina viry a věrnosti, o němž se Písmo nikde nezmíní v souvislosti s omylem, poklesem či hříchem? Mám za to, že se vyznával ze všech svých špatných povahových sklonů a nedobrých myšlenek srdce, ze všech možných nebezpečí pýchy, která mu hrozila pro jeho výjimečná obdarování, vzdělání, vědomosti, moudrost a životní úspěchy – v nichž tak vynikal nad druhé a získával panovnickou přízeň. On SE BAL PÝCHY a vyznáním své lidské křehkosti – svou pokorou – pěstoval PREVENCI proti této kletbě lidského ducha, získával IMUNITU PROTI NÍ – a tak, a jen tak mohla plně působit výjimečná BOŽÍ MILOST v jeho požehnaném životě!

Toužíš po větší milosti a zdá se ti snad, že je jí málo? Chyba je v tobě, ve mně, v nás, že nejdeme důsledně cestou Pána Ježíše, cestou Danielovou, cestou TICHOSTI A POKORY SRDCE, protože se chceme všemu jinému učit, jen ne jí a jsme často tak hluší k této zásadní výzvě Pána Ježíše Krista!

Kk

Opěáno . . .

Vím, opisovat se nemá, hlavně ne úkoly ve škole. Člověk si nemá při-vlastňovat to, co jiní pracně vydobyli svým úsilím. To je zcela správná zásada v pozemském životě a měla by se respektovat.

V duchovním životě je tomu však trochu jinak. Boží slovo a jeho vliv na lidské myšlení má sloužit VŠEM k potěšení a k naučení.

A tak se přiznávám k tomu, že jsem opisoval. Při návštěvě jednoho shromáždění mne natolik zaujala slova na nástěnce, že jsem si je opsal a chci se o ně rozdělit s vámi. Stálo tam:

CO JE ŽIVOT BEZ LÁSKY?

POVINNOST
ODPOVĚDNOST
SPRAVEDLNOST
PRAVDA
MOUDROST
PŘIVĚTIVOST
PORÁDEK
DŮSTOJNOST
MAJETEK
VÍRA
ZIVOT

BEZ LÁSKY ČINÍ ŽIVOT ČLOVĚKA

MRZUTÝM
BEZOHLEDNÝM
TVRDÝM
KRITICKÝM
PROHÑANÝM
POKRYTECKÝM
MALICHERNÝM
DOMÝŠLIVÝM
LAKOMÝM
FANATICKÝM
NESMYSLNÝM

Pojmy na levé straně jsou vesměs dobré, kladné, takové, o které je třeba usilovat (až na ten majetek). Přesto však svou kladnou hodnotu mohou nabýt teprve tehdy, jsou-li ve spojení s LÁSKOU. Jakoby byla láska klíčem k jejich použití. A bez tohoto klíče se mohou dokonce stát něčím záporným, neužitečným, zlým, opakem toho, čím vlastně měly být.

To je hluboká pravda, kterou apoštol Pavel podtrhuje slovy: „Lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.“

A nám nezbývá než k tomu dodat: Zdrojem takové lásky je jenom Bůh. A tato láska se plně zjevila v Kristu Ježíši.

-tp

KNIHA NEHEMIÁSOVA

A OBNOVA V CIRKVI

V poslednom čísle roč. 1977 živých slov sme sa začali zaoberať osobou Nehemiáša, skrte ktorého Pán Boh spôsobil obnovu Jeruzalema i duchovného života po bablynskom zajati. Rozborom jeho konania môžeme dospiť k poznaniu toho, čo aj dnes Pán Boh očakáva od tých, ktorí mu chčú slúžiť. Pripomenuť sme si, že opravdový spolupracovník Boží musí mať v prvom rade lásku k Pánovi a tým aj k Jeho dieľu. Tá ho vedie k tomu, že je dobrým poslucháčom pre potreby a volanie druhých. A teraz budeme sledovať ďalšie charakteristické prejavy Nehemiáša i všetkých osvedčených Božích spolupracovníkov.

4. Čo urobil Nehemiáš, keď sa dozvedel správu o situácii v Jeruzaleme? Sadol si, plakal, postil sa a modlil pred Bohom niekoľko dní (1:4). Tento stav jeho pokory a skormútenia trval päť mesiacov. Vedľ v kislove (decembri -1:1) sa dozvedel o podmienkach života jeho spolubratov vo vlasti a až v nísane (aprili -2:1) nasledujúceho roku hovoril o tejto veci s kráľom.

Aké je to zvláštne! Takú zdrtenosť kráľovského čiašnika by nikto nečakal. Aké hlboké pokánie – vodne i vnoči vyznával pred Hospedinom hriechy svoje a synov Izraelových.

Ked' je človek strápený, skormútený pre svoje poklesky, slabosti, nemoci, je to zlé. Ak je to však Boh, ktorý takéto pokánie spôsobi, potom je to sláva! Potom je to znamením budúceho povznesenia, vnútorného vzrastu, aké nie je možné dosiahnuť ľudským pričinením. „Lebo zármutok podľa Boha pôsobí pokánie na spasenie“ (2K 7:10).

Podmienkou obnovy je prebudenie, duchovné prebudenie. Často sa hovorí o tom, že prebudenie je náboženským hnútím, pri ktorom dochádza k veľkému pôsobeniu evanjelia, takže sa stovky ľudí obracajú k Pánu Ježíšovi. Prebudenie vo svojej podstate znamená obnovu života a k nemu môže dojsť len tam, kde už život bol. Obnova sa môže robiť len na tom, čo už stálo, ale bolo zburané. Neobrátení ľudia nepotrebuju prebudenia, ani obnovy, lebo život nemajú. Len ten, kto má Syna, má život (1J 5:12). Kresťania potrebujú prebudenie. To, čo uvädlo, potrebuje vrahú a obživenie. Len ti ľudia môžu počítať s prebudením, ktorí sú ochotní vyznať svoj duchovný úpadok a odklon od Boha. Ak sa k tomuto vyznaniu odhodláme tak, ako to urobil Nehemiáš, potom Pán Boh začne prebúdať a vyzývať k obnove.

Na počiatku každého prebudenia je zlomenie vôle človeka. Kráľovský čiašnik – a v hlbokom pokáni, vyznávajúci svoj hriech! Je to bolestné, pokorujúce, ale to je jediná cesta k obnove! Pán Ježíš nemôže v nás plne pôsobiť, pokiaľ naše hrdé já nie je zlomené. Musíme dospiť k tomu rozhodnému okamžiku, k akému dospel Pavel: „...už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Ga 2:20). Často tento verš citujeme, ale skutočne sme zomreli nášmu ja? Koľko z toho starého človeka ešte v nás žije? V prvom rade je treba, aby bol zlomený, umrtvený! Toto zlomenie starého človeka je dielom Božím i ľudským. On nám ukáže nutnosť tohoto kroku, ale vykonat ho musíme sami. Zomrieť sami sebe – to nie je jednorázový čin. Máme stále tak robiť, aby bol život Pána Ježíše zjavený na našom tele (2K 4:11).

Obnova v cirkvi sa začína duchom modlitieb, pokánia a pôstu. Uvedomuje si to naša generácia? Modlitba a pokánie sa týkajú nášho ducha, pôst má účinok aj na naše telo. Ako máme rozumieť spojitosti pôstu s modlitbou a pokániom? Táto otázka nepatrí minulosti, obdobiu Zákona. Ved Pán Ježíš, ale aj apoštolovia sa postili a pôst určitým spôsobom doporučovali.

Božie Slovo nemá na myslí asketizmus. Nerozumieme tomu tak (ako niektorí učia), že naše telo je prekážkou ducha, nutným zdrojom zla v nás. Ved u veriaceho človeka telo je „chrámom svätého Ducha“ (1K 6:19). Pomocou tela môžeme hrešiť, ale to i vtedy, keď s ním jednáme akokoľvek drasticky. Tu ide o inú vec. Veriaci

človek má podmaňovať svoje telo do služby (1K 9:23–27). Ako je možno telo podmaňovať, vysvitá nám práve z tohoto oddielu dopisu Pavla Korinťanom. Predovšetkým je to **zdržanlivosť**. To je sebakázeň. Bežci nemôžu čokoľvek a kedykoľvek jesť. Zvlášť pred závodom musia dodržovať prísné pravidlá, aby ich potom telo posúchalo a oni mohli dobehnuť víťazne do cieľa.

Pôst je teda jedným z prostriedkov, ako podmaňujeme telo, nedovoľujeme mu, aby malo prilišné požiadavky, obmedzujeme jeho slobodu. Toto káznenie tela nie je ako nejaká záslužná práca pred Pánom. Pôst je pripravou k modlitbe, k úpornejmu zápasu na modlitebne. Nehemiáš bojoval vodne i v noci, a jeho telo bolo určite veľmi zoslabené. Kolená, ruky, ale i ostatné časti tela boleli v dôsledku malého pohybu a obmedzenia v jedle. Tým viacej sa však duch mohol povznieť vysoko.

Pán Ježiš o troch učenikoch v Getsemanskej záhrade konštatoval, že duchom sú sice hotovi k bdeniu a modlitbám, ale telo je slabé (Mt 26:41). Položme si otázku: Sme pánni svojho tela, alebo jeho otrokmi? Dokážeme ho podrobiť do služby pre Pána i vtedy, keď sa mu nechce? Koľki opúšťajú spoločné zhromaždenia len preto, aby sa dobre vyspalí, alebo aby v nedeľu odpočívali. Istý brat mi povedal, že v nedeľu dopoludnia nemôže chodiť k pamiatke Pánej, lebo celý týždeň pracuje a tak musí aspoň toto dopoludnie odpočívať. „A pracuje aspoň inak?“ – spýtate sa. Žiaľ, nepracuje. Nezapojil sa do budovania cirkvi. Nedokáže podmaniť telo do služby pre Pána.

Nehemiáš mal túto vlastnosť, dokázať ovládať žiadosti tela a to sa rozhodným spôsobom prejavilo pri obnove brán a muru Jeruzalema, ako sa o tom dozvieme ďalej.

5. Celá oblasť pôsobenia Nehemiáša je poznamenaná jeho modlitebným životom. Modlil sa skôr, ako so svojou túžbou oboznámil kráľa (1:5–11). Modlil sa, keď prišli ľažkosti (4:4–5, 5:19, 6:9, 16:14), pri obnove bohoslužby (13:14, 13:39, 13:31). A Hospodin na jeho modlitby odpovedal.

Veriaci dnešnej doby postrádajú silu v dôsledku nedostatočného modlitebného života. Keď sa dívame na život Pána Ježiša na tejto zemi z pohľadu jeho modlitebného obecenstva s Bohom, ukáže sa nám jedinečný vzor a odkrýva sa nám tajomstvo jeho svätého a víťazného putovania na tejto zemi. On sa iste nemodlil len preto, aby nám dal príklad, ale preto, že modlitbu potreboval. Modlitba bola pre nebo nutnosťou, nevyhnutným spojením s Otcom. Ale nielen Pán Ježiš, ale aj všetci Boží služobníci dávali a dávajú aj dnes hlavný dôraz na modlitebny život. „Modlitba je pre nás duchovný život zo všetkého najdôležitejšia, je to najväčšia potreba nášho duchovného života“, hľásal S. S. Singh. Modlitba je cestou k porozumeniu duchovným pravdám, k poznaniu Boha. O Pánu Ježišovi vieme často iba z Písma, a to je málo. Poznať Ho môžeme len z obecestva s Ním a tým je modlitba.

Prečo tak mnoho Božích dieťa často klesá a v pokuseniach podlieha? Prečo sú mnohí Boží služobníci tak často sklamani a sklúčení? Prečo nehoria zbory pre Pána? Prečo tak málo ľudí prijíma evanjelium? Prečo...? – Na všetky tieto a podobné otázky je jedna hlavná odpoveď: Lebo sa málo modlím!

Myslíme si často, že modlitba znamená len prosby za určité veci, požehnania, alebo ďakovanie za mnohé dobrodenia. Ona znamená ďaleko viac. Je prostriedkom pre osobné obecenstvo s Pánom a znamená, že si uvedomujeme Jeho prítomnosť. Preto Mu najprv vyznávame každú poškvru, hriech a prosíme Ho za odpustenie a nové milosrdenstvo. Tak to urobil aj Nehemiáš (1:6–7). Potom obdivujeme Jeho velikosť, pripomíname si, čím On je a čím sa pre nás stal. Oslavujeme Jeho veľkosť a moc (1:10). Potom odovzdávame Mu na modlitbe svoj život a poznávame, aké ciele má s nami. Hovoríme s Ním o všetkých plánoch, potrebách, úlohách, predložíme Mu každú záležitosť a On nám ukáže jasno, ako sa ďalej máme uberať. Modlime sa za jednotlivcov, veriacich a priateľov, za zbory, za vrchnosť, zápasíme za ostránenie našich slabostí, apod. (1:11).

„Modlitba je klúcom, ktorý otvára Božiu pokladňu. Pravý vzrast duchovného života, každé víťazstvo nad pokusením, dôvera a pravý pokoj uprostred ľažkostí života a v nebezpečí, hlboké vnútorné stísenie v dobách krutých strát a sklamani a ustavičné obecenstvo s Bohom závisí jedine od skrytého a modlitebného spojenia

s Bohom“, napísal D. Dolman. Ak sa správne nemodlíme, nemôžeme ani správne žiť, správne slúžiť, ani správne milovať!

Ako teda túžime po prebudení, obnovení skúsenosti prvotnej cirkvi, potom musíme začať s **obnovou modlitebného života**. Ved' každé prebudenie začalo modlitebným zápasom. Nezahanbuju nás veriaci ľudia v Indii, Kórei, Maďarsku a inde, kde toto prebudenie na mnohých miestach prežívajú? Boli pokusy aj u nás, aby sa bratia modlili za určité veci v tú istú hodinu každý deň. Inde sa zase bratia dohodli, že sa budú schádzať k modlitebným zápasom jeden večer v týždni. Pekné boli začiatky.... A kde je chyba, že to prestalo, alebo že sa to ešte niekde vôbec nezačalo? Chyba je opäť v nás. Modlitebny život nie je možné „zorganizovať“, naplánovať, prikázať. Toto nie je možné **bez zmeny v nás**, bez zmeny v našom osobnom živote. Najprv Nehemiáš začal na modlitbách bojať a potom sa mohli aj iní pridať k práci. Ako vyzerajú vôbec modlitby u mnohých veriacich? Denne opakujú určité vety a žiadosti, ktoré sú všeobecné a mnohé z nich stratili význam a obsah. Potom myšlienky môžu blúdiť kdekoľvek a ústa vyslovovať navyknuté vety. Srdce je ďaleko od Pána. Majú na mysli len seba, ochranu a pomoc pre svoju osobu, prípadne blízkych – to je len úzky obzor záujmu. Preto je treba, aby sme sa do hlbky, úprimne a vázne zamysleli nad našim modlitebným životom. Pozorujme, či prichádzame na modlitbu s čistým srdcom. Ak je pri nás nevyznaný hriech, potom nemôžeme „vidieť Boha“. Len tí, ktorí vzývajú Pána z čistého srdca, môžu v plnej dôvere očakávať vypočutie svojich modlitieb (2Tm 2:22). Pozorujme, či nezarmucujeme Božieho Ducha, ale dávame Mu právo viesť nás život. Túžime po naplnení Duchom? Ved' Pán Boh zasľúbil, že vyleje na každé telo Ducha milosti a pokorných prosieb (Joel 2:28). A Pán Ježiš povedal: „Prišiel som oheň pustiť na zem a čo chcem, ak už horí“ (Lk 12:49)? Koľko tohto Ducha modlitieb je pri nás? Alebo správnejšie povedané: **Koľko z nás má ten Duch modlitieb?** Horí naše srdce ohňom lásky, alebo sme len vlažní, studení, bez modlitebných zápasov so sľazami?

Potom sa nedivme, že aj modlitebné zhromaždenia sú na celom svete problémom dlhodobým a všeobecným. Nie je to dôkazom toho, že sme prestali veriť v moc modlitby? Obnovme modlitebny život, potom príde rozvlaženie na nás a budeme účastní požehnáni, aké sme ešte neprežili! Verme tomu, že všetko začína modlitbou!

III. VZŤAH K ŠTÁTU (2:1–9)

Územie Palestíny v dobe Nehemiáša patrilo Perzskej ríši. Vláda tejto ríše rozhovala o tom, čo je, alebo nie je možné budovať, prostredníctvom mestrodržiteľov a vojska udržovala poriadok v zemi a bdelala nad životmi ľudu.

Nehemiáš dobre vedel, že pri obnove Jeruzalema sa neobide bez zvolenia, ochrany a pomoci svetskej vrchnosti. Nemôže konáť podľa vlastného rozhodnutia, opustiť úrad, ako by sa mu to ľubilo. Je viazaný zodpovednosťou k štátu. A tak sa znova modlí, pretože len Pán Boh môže nakloniť vrchnosť k tomu, aby nemal prekážky v predsačovaní a mohol ho vykonáť. O tejto modlitbe čítame v 1:11 – „daj dnes, prosím, svojmu služobníkovi zdar a daj mu nájsť zľutovanie pred tým mužom“.

Kráľ Artaxerx poznal, že Nehemiáš sa niečim trápi a dal mu to nazavo (2:2). Nehemiáš sa „náramne“ bál toho. Prečo? Pred majestátom perzskeho kráľa nesmel prejavovať zármutoke, pretože tým by privolať zármutoke na celý kráľovský dvor. Tak to chápal starý Orient. Na šťastí kráľovského dvora záviselo šťastie celej zeme a podobne to bolo aj s nešťastím. Preto beda tomu, kto by uviedol zármutoke na kráľovský dvor a tým aj na celú zem! Nehemiáš mal dôvod „náramne sa báť“ a očakávať najťažší trest. Na druhej strane veril svojmu Bohu, ktorému túto chvíľu predložil na modlitbu a poznal, že prišla jeho chvíľa k priznaniu sa k Božiemu ľudu. A tak kráľ, podľa Božej vôle, dáva súhlas k tomu, aby Nehemiáš odišiel budovať Jeruzalem a vybavuje ho potrebnými odporúčaniami, i doprovodom.

Na tomto historickom pozadí môžeme odvodiť analogiu pre vzťah cirkvi Pána Ježiša a jednotlivcov k štátnej správe dnes.

1. Musíme si uvedomiť, že žijeme na svete (J 17:18), a nie niekde v kláštoroch – ďaleko od ľudu. Podliehame správe nášho štátu a sme plne zapojení do jeho budovania. Ak je mier v zemi a na svete, prežívame ho rovnako ako ostatní spoluobčania; keď bola vojna, trpeli sme spolu s nimi. Preto sa nezdráhame vyjadrovať na praco-

visku i verejne v časopise, prehlášeniaci Rady starších, apod., že plne podporujeme snahy o zachovanie mieru na celom svete.

2. Nehemiáš, podobne ako Daniel a jeho traja priatelia, zastávali vysoké funkcie v štátom aparáte. Hoci boli „cudzincami“, boli vybrani do týchto funkcií pre svoje osobné, morálne vlastnosti, pre svoju vernosť a zodpovednosť k práci.

Máme byť ľuďmi, ktorí sú známi svojou obetavou prácou, príkladným životom. Poznali sme brata prof. Kissu, ktorý bol významným odborníkom v oblasti výskumu rakoviny v Budapešti. Každý z nás má byť takým človekom, ktorého si státna správa váži, dôveruje mu a zveruje i zodpovedné úlohy v zemi.

3. Nehemiáš sa nehanbil priznať sa k svojmu ľudu. Aj my sme známi svojim vzťahom k Pánovi, Jeho cirkvi, neskrývame svoje vyznanie o to viacej, že nás život má byť svedectvom, potvrdením toho, čo hovoríme a vyznávame. Každá dvojtvrálosť, pokrytie výjde na javo. Len opravodlivým, svätým životom, v spravodlivosti, môžeme osláviť svojho Pána a tak si vybudujeme dôveru tých, ktorí majú zverenú zodpovednosť za riadenie štátu na všetkých stupňoch.

4. Aj naša vrchnosť je zainteresovaná na tom, či je možno a akým spôsobom pracovať v cirkvi. Týka sa to hlavne otázok výstavby zhromažďovacích miestností, vydávania literatúry, verejných a mimoriadnych zhromaždení apod. Preto chce byť informovaná o otázkach, ktoré sa riadenia štátu dotýkajú. Váži si prácu cirkvi pri hlásaní, ale predovšetkým pri uskutočňovaní zásad morálneho života, v oblasti pôsobenia pokoja medzi ľuďmi v najsirovšom slova zmysle, váži si postoju veriacich ľudí k práci, plneniu povinností i k ostatnému dianiu v spoločnosti. Veriaci človek si je plne vedomý svojej zodpovednosti voči štátu a modlí sa za tých, ktorí sú „v moci postavení“ (1Tm 2:1-2), lebo Pán Boh môže skrze nich spôsobiť také príležitosti pre obnovu, ako to bolo za dni Nehemiáša.

5. Je pozoruhodné, že perzský dvor nenariadiť ako sa obnova múru, brán a mesta má prevádztať. To plne ponechal Nehemiášovi.

, Sme vďační Pánovi, že otázka práce v cirkvi je v zodpovednosti starších bratov tak, ako to bolo za obdobia prvej cirkvi. Stát nezasahuje do nášho vnútorného využívania sa. Nepredpisuje, aké zhromaždenia máme mať a kedy, čo je treba v cirkvi obnovovať, ako navštěvoval nemocných veriacich, potešovať skleslých, napomínať neriadnych, atď. Naopak, naša vrchnosť dbá, aby jednotlivé náboženské spoločnosti si navzájom nerobili prekážky v práci. Každá spoločnosť má rovnaké postavenie pred zákonom, čo kedysi nebolo. Vrchnosti záleží na tom, aby pobožnosti prebiehali v pokoji zvonku, aby neboli nepovolanými osobami rušené.

To všetko by sme si mali uvedomiť a nebrať to ako samozrejmosť, ale veľkú milosť Pánovi.

6. Nehemiáš bol kráľom Artaxerxom uvoľnený na pomerne dlhú dobu (18 rokov), aby zaistoval obnovu Jeruzalema. Ani u nás by nemalo byť v tejto otázke rozporov. Státna správa by iste umožnila plné uvoľnenie bratov zo zamestnania, aby pracovali na diele Pánovom, pokiaľ by takúto žiadosť obdržala. Pri plnom zaťažení v práci nemôžu bratia regenerovať sily, hlavne duševné, aby potom v zhromaždeniach mohli prinášať prvotiny svojej služby. Nemajú dostatok času a hlavne možnosť sústrediť sa na osobné štúdium Písma tak, ako by to bolo potrebné. To isté sa týka pravidelných modlitebných zápasov, návštěv veriacich ľudí, hlavne nemocných a poblúdilých, čo je pre prácu v zbere jednou z prvoradých úloh. Je treba aj dnes takých Božích spolupracovníkov, ktorí by sa ako Nehemiáš cele zapojili do obnovy zbúraných brán. Toto je tiež oblasť, ktorú treba obnoviť, za ktorú sa treba modliť. Prosme Pána, aby vzbudil takých služobníkov, ktorí by mali požadované vlastnosti i dary Ducha a mohli celým svojím životom slúžiť Pánovi a Jeho cirkvi.

7. Musíme si všimnúť ešte jedného dôležitého detailu. Nehemiáš bol na perzskom dvore kráľovským čiašnikom, staral sa o nápoje pre kráľa a jeho vládu. Nebol teda staviteľom ani tesárom, aby mal skúsenosti a predpoklady pre obnovu Jeruzalema.

Pán Boh vyoľuje ľudí k svojmu dielu bez ohľadu na povolanie alebo vzdelanie človeka. Každý úprimný veriaci človek môže nájsť uplatnenie v cirkvi. Každý má zverenú aspoň jednu hrivnu (talant), ktorou môže slúžiť.

Rozhodujúce v Božom kráľovstve nie je to, čo staviaš, ale ako staviaš (1K 3:10). Možno, že závidíš tým bratom, ktorí sú obdarovaní k službe Slovom. Všimni si, že

im chýba niektorý iný dar, ktorý máš práve ty! Pán inak hodnotí našu službu, ako je to v bežnom živote. Nie kvantita, ale kvalita je rozhodujúca. Nie kočko, ale ako k! Stohy sena a slamy sa cenou nevyrovnanú malinkému druhomu. Malá služba, vykonaná z lásky k Pánovi celým srdcom, je cennejšia ako hodinová reč pred tisícmi divákov, alebo miliónmi posluchačov rozhlasu, keď vychádza zo srdca pyšného na svoje schopnosti, ale bez lásky.

Posudujeme prácu našu i druhých z Božej perspektívy a využívajme darov, ktoré nám Pán skrte svojho Ducha zveril.

8. Je pozoruhodné, v akej pokore Nehemiáš jednal s kráľom. Cirkev nekoná z pozície moci. Opravodivo vykúpení ľudia vždy jednali a jednajú s vrchnosťou v pokore a tichosti. Príkladom na to je nás Pán a Jeho jednanie za rôznych okolností na tejto zemi. Prirodzený človek si veľmi zakladá na svojich právach. „Musím dosiahnuť svojich práv“, často počujeme. Znovuzrodený človek má iný spôsob jednania. Princíp takého jednania je opísaný v kázani na hore (Mt 5:38-42). Nesmieme trvať na svojich legálnych právach, i keby sme tu i tam mali utriepť krvidlo. Kresťan sa nemá sústrediť na osobné krvidy a osobnú obranu. To neznamená nestáť o spravodlivosť, dodržiavanie zákonov, ale tu ide o to, aby sme spoliehali na nášho Pána za všetkých okolností a nevydobývali si práva takým spôsobom, ako to často vidíme u ľudí neobrátených.

9. Nehemiáš nežiada pre obnovu Jeruzalema zlata, striebra, ale stačí mu drevo (2:7).

Cirkev Pána Ježiša nikdy nemala budovať na svete nádherné chrámy, katedrály, alebo iné na vonok okázaľé stavby. Vonkajšia nádhera je pokornému duchu cudzia. To platí o jednotlivcoch i zboroch. Práca v cirkvi prebieha v jednoduchosti. „Máš malú moc“ (Zj 3:8) – nech nám stále znie v našich ušiach. Cirkev nezhromažďuje poklady na zemi, ale účelne využíva dobrovoľné zberky veriacich pre potreby zborov.

Na druhej strane je však treba i dnes zaisťovať podmienky k tomu, aby ľudia mohli v moderných podmienkach počúvať Božie Slovo. Miestnosti pre zhromaždenia by mali byť ozvučené, pre nedosluhovacích treba zaistiť zosilňovače, spoločný spev má byť doprevádzaný hudobným nástrojom, vyučovanie miestnosti by malo byť zaistené s možnosťou reguláciou tak, aby bola dobrá výmena vzduchu, atď. Veľmi ľaho sa poslucha kázeň v podmienkach pre telo neznesiteľných. Na to by sme mali mať prostriedky a netreba ich mnoho, aby sme takéto prostredie, ktoré človek má vo svojom súkromí, vytvorili pre spoločné zhromaždenie. Pán Ježiš dbal o to, aby zástupy Jeho posluchačov nemali hlad, lebo i tieto podmienky pre telo človeka sú dôležité, ak ide o prijímanie Božieho Slova.

Týchto niekoľko myšlienok nám tedy pripomenu vzťah Nehemiáša ku kráľovskému dvoru. -jos

setkání se slovem

Kostnické Jiskry 16. II. 1966.

Zijeme svůj život — a někdo nám do něho začne mluvit

Jsme cele zaujati svým způsobem myšlení — a abychom si zvykli na nový

Máme svou představu o vhodném životním stylu — a abychom jej měnili

Byli jsme pány svých slov,. jichž používáme —

a najednou se Slovo chce stát pámem naším

Měli jsme klid se všemi — a najednou vznikají komplikace

Rekli jsme si, že na to slovo nebudeme dbát —

ale je jako oheň v nitru: rozčiluje, dráždí

Chceme si je zařadit mezi ostatní, jiná slova a systémy —

a nesnese se s nimi

Chtěli bychom po něm jasné návody, poučky —

a ono ukazuje nesrovnatelnost našeho života s ostatními a říká:

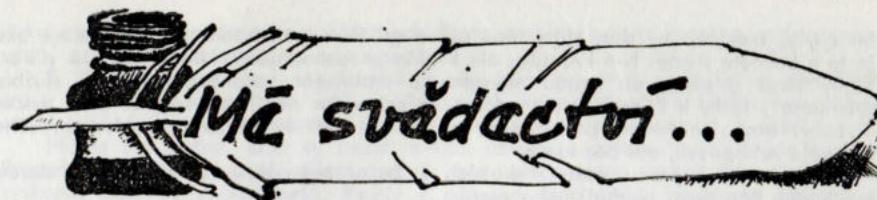
TY SÁM si musíš zvolit

Je ukazatelem cesty — jenže ta cesta vede na kříž

A tak doufáme, že snad už jeho nárok jednou skončí

a ono BOŽÍ SLOVO zůstává

na věky

Můj otec chodíval někdy do tichého koutku v kostele a tam se sám modlival Bohu. Snad si bral příklad ze svého děda, který hledal v životě pravdu a opisoval si výňatky z vypůjčené kralické Bible.

Během války se otec setkal s věřícím lékařem, který jej pozval do shromáždění, kde se četlo z Bible. Tuto knihu knih si otec opatřil a stal se jejím plněm čtenářem. Nedlouho potom zavedl i společná čítání z Písma v rodině se svými 6 dětmi. Pod vedením energického otce chodívali jsme i my děti pravidelně do shromáždění a do dětské běsidky. S našim dospíváním však to ustávalo a pokud mohu a mám mluvit o sobě, tak jsem počal upadat do nedobrého prostředí s jeho zálibami a špatnostmi.

Musel jsem být z nás dětí asi nejvzdálenějším od Boha, že se na mně naplnilo slovo, že „hríšnici přechází jiné lidi do Božího království“.

I můj otec byl takovou hledající duší jako jeho děd. Je vidět, že si vážil více Boží slávy než lidské. Opustil význačnou funkci v církvi a počal navštěvovat se svou matkou menší, ale opravdovější shromáždění, kam jsem i já začal s nimi chodit. Moje babička, dříve než odešla na věčnost, uvěřila v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele.

V mladém věku jsem byl v zajetí motocyklového sportu. S moravským závodníkem Matfchou jsem jezdíval na jeho Bugattce, na které se potom zabíl na Ecce Homo u Šternberka. Více mých sportovních známých a přátel, ukončilo své mladé životy smrtelnými havariemi. Můj rozumný otec mi celou tuč věc rozmluvil a dal mi potřebný podnět, abych byl z toho vyveden. Tim bylo moje srdce vysvobozeno ze služby oněm „živilům“ (Ga 4:3-9).

Během mých mladých let jsem zakoušel tažení k Bohu různými událostmi a obvinnouáním mého svědomí, což bylo vlastně Je ho tažení.

Při dospívání byl jsem již duchovně probuzen a v mém srdci se započal odebírat boj o rozhodnutí se pro Krista celým srdcem. Je to mou hanbou, že jsem tento mužný krok nějakou dobou odkládal. Snad mi chyběly jasnéjší příklady znovuzrození, potřebné k získání smíření s Bohem. Věděl jsem, že jsem hríšník a cítil jsem vážnou bázeň před Božím soudem.

Byl to však sám Bůh, jenž mi pomohl přejít ze smrti do života (Jan 5:24). Stalo se to jednou na Silvestra, že jsem skrz zvláštní verš z Písma pronikl vírou ke spasení. Bylo mi, jako by mi dobrotivý Bůh podal ruku Své milosti na základě oběti Jeho Syna Pána Ježíše. Strach před věčnosti zmizel a v mému srdci se rozlil pocit věčnosti a radosti. Pochopil jsem, že jsem směl prožít obrácení a znovuzrození v Kristu, mému Spasiteli. Kdo by dovezl popsat tento veliký přelom v životě člověka! Byl jsem ihned puzen vyznávat i při své nezkušenosti Pána Ježíše a zváti lidi k Němu. Brzy po svém uvěření byl jsem na své přání pokřtěn biblickým křtem v řece. Teprve v oné době jsem zakusil, že Bůh může nejen odpustit hrchy, ale dáti i silu, abychom do nich více neupadali. Stal jsem se Božím dítětem – duchovním nemluvnětem, které potřebovalo výchovu.

Byl jsem seznámen s celým Písmem, ale přece jak málo jsem rozuměl Božím cestám a správnému rozdělování Písma. Jako obrácený člověk byl bych málem uvízl v sektářském shromáždění, byl oklamán jejich chytře sepsanou literaturou. Dovolávali se mnohých citátů z Písma, které – jak jsem později poznal – neodpovídaly duchu celého Písma. Dobrý Bůh však pečeje o své bloudící dítky a poslal mi do cesty věrného bratra, vojáka, který mi posloužil potřebným poučením. Tim jsem získal zkušenosť pro život a mohl potom posloužit i jiným.

Pravidelným čtením Písma a obecnstvím s pokročilejšími věřícími se mi dostávalo světla o činnosti Božího nepřítele v náboženském chaosu na světě. Počna u náboženského světa s jeho širokou cestou do zahynutí s mnohými následovníky, byl jsem uváděn Slovem Božím vždy více na tu úzkou biblickou cestu pravotních křesťanů. Tito neměli chrámů ani duchovenského stavu, neboť všichni znovuzrození lidé byli a jsou kněžími Bohu (Sk 17:24, 1Pt 2:9). Otevřela se mi cesta k seznámení se s věřícími, stojícími pouze na skále Slova Božího, které je tou nejvyšší a jedinou autoritou v duchovních věcech. Po ověření jejich zásad a způsobu jejich práce Slovem Božím, nastoupil jsem na tu Boží cestu a již na ní setrval, poněvadž jsem nenašel nic bližšího pravdě Písma.

Ve věci mého pozdějšího manželství mi Bůh pomohl zavážas udělat pořádek, aby mi mohl po několika letech darovati věřící milou manželku. Takovou, jakou jsem potřeboval pro svůj nový život s Ním. Byl to po obrácení nejdůležitější krok výry v mému životě, nesoucí trvalé požehnání.

Pokud jde o časnou obživu zakusil jsem pravdu a moc Božího Slova, že „máme hledat nejprve království Božího a vše ostatní, že nám bude přidáno“. Mohl jsem dostat ve všech případech takové zaměstnání, při němž jsem mohl být vždy na svém místě ve shromáždění a bez nedostatku ve všem potřebném.

Můj milý otec, který se mezitím octl v léčce nezdravého indického učení – dnes dosud rozšířeného – přece jen nakonec poznal, že ten „Ježíš Nazaretský“ není jen „jedním z proroků“, nýbrž jediný Boží Syn a Spasitel. Po několika měsících vnitřního boje i on se poznal jako ztracený hríšník – jimiž jsme od přirozenosti všichni – a pronikl ke spasitelnému poznání Pána Ježíše. Povzbuzena příkladem svých blízkých, uvěřila i moje nevlastní sestra. Během let pronikly ke spasení i další duše. Mohli si vzít za příklad Komenského, Pasteura, Einsteina, I. P. Pavlova a jiné známé věřící lidi.

Po obrácení mého otce mohli jsme potom kráčet společně a stát se jednoduchými Božími svědky v našem okolí a „dělníky“ v zatím malém sborečku biblických věřících. Bůh však k němu přidával nové duše. Z nich si postupem let vychoval užitečné nástroje pro službu hledajícím a věřícím duším, doma i jinde. Otevřel se nám ten pravý „závodní běh“ života výry ve službách Spasitele. On nám pomohl „vyjít k Němu ven z lidských stanů a nést Jeho pořádání“, které je však pro věřícího cti a radosti. Mohli jsme poznat milujícího nás Nebeského Otce a můžeme nyní bez bázně očekávat Jeho Syna z nebe.

-m-

Na počiatku nového roku . . .

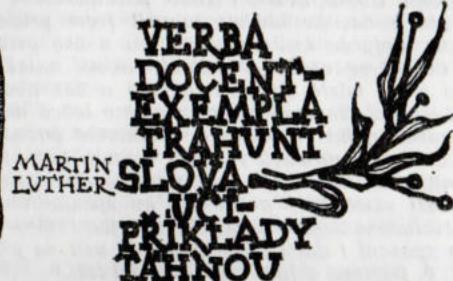
Ročník, záhradkár a družstevníci usilovně zbierali a správávali úrodu, namáhavu to prácu svých ruk. To bolo a je spojené so slávnosťou. Slávnosť dožiniek, slávnosť vinobrania (2M 23:16). Pán Boh to tak nariadiil a ľudia v tom akosi podvedome pokračujú. Lenže nie všetci majú rovnakú radosť a slávnosť. Mnohí majú zármutok a žiaľ, lebo ich práca, únavná námaha, prišla nazmar. Bývajú mnohé príčiny, čo očakávanú úrodu zniči, mráz, suchota, alebo živelné pohromy. Ale to ročníka neodrádi, aby sa vzdal, nechal záhradu, vinicu, roľu ľadom ležať. Prichádzala nový rok a robila nové plány, nové opatrenia. Má nádej, že tento rok sa mu už lepšie podarí práca jeho ruk.

Tak, ba omnoho závažnejšia, je práca na roli a vinici Pánovej. „Lebo sme Božími spolupracovníkmi; Božou roľou ste“ (1K 3:9). Nám je záhradou naša domácnosť, vinicou zbor, do ktorého patríme a roľou svet, prostredie, do ktorého nás Pán postavil. Na konci roku sa zamýšľame, čo sme kedy urobili a aký je výsledok našej práce. Čím sme prispeli, aby v našej rodine boli naše deti ako rastúce štopy (Ž 144:12). Pracovali sme na ich srdciach tak, aby Pána viac milovali a preňho žili? Prichádzali sme vždy a včas do zhromaždenia Božieho ľudu, aby sme sa spoločne vzdelávali Božím Slovom, aby sme zvelebovali Jeho preslávené meno? A ako sme rozsievali drahé semeno evanjelia Kristovho v našom prostredí? Toto nám iste Svätý Duch připomíná v každý čas, aby sme sa hluboko korili pred naším Bohom a Pánom a vyznali Mu, že sme služobníci neužitoční.

Ak nám dovolí z Jeho prevelikej milosti znova pracovať i v tomto roku, chceme tak robiť úprimnejšie, ohotnejšie, opravdovejšie. Naše chyby, neúspech, sklamanie nás nemajú odraďať. Pán povedal učenikom, keď sa celú noc namáhal i loviť ryby a bez úspechu: „Zahodte siet na pravú stranu lode a nájdete“ (J 21:6). Len opravdovosť, na pravej strane znova začať práce, prináša úspech, prináša ovocie. Nech nám milosť a milosrdenstvo Božie dopomôže k tomu, aby v tomto roku v našich rodinách a zboroch mohlo byť skrzes nás Jeho meno viac oslávené. „A tak moji milovaní bratia, budte pevní, nepohnuteľní, rozhojnjujúci sa vždycky v diele Pánovom, vodiac, že vaša práca nie je mŕtna v Pánovi“ (1K 15:58).

Naša slávlosť spratávania plodov nie je na tejto zemi, tá bude v nebesiach. Tam sa ukáže, aké dielo čie bolo (1K 3:13).

M. O.

„Vzpomínejte na vúdce své, ktoríz nám mluvili Slovo Boží – jejichžto obcováni jaký byl cíl, následujtež jejich víry“ (Žd 13:7).

„Máme kolem sebe velký oblak svědků...“ (Žd 12:1).

I. MARTIN LUTHER

Bůh dělá dějiny, je tvůrcem světových dějin, jakož i dějin spasitelných. Stojí za dějinami každého národa. To nám dosvědčuje i Martin Luther, který se stal vhdným nástrojem v rukou Božích k uskutečnění plánů Božích v plnosti času! Tento muž ovlivnil nejen dějiny svého národa, ale i dějiny celého světa.

1. Chtěl bych zdůraznit na prvním místě jeho jemnocitné srdce.

Právě tento charakter ukazuje nám na člověka opravdového a ryzího. Luther nebral hřich na lehkou váhu! Nepřenášel se přes hřich s lhostejností, jakou spatřujeme dnes u většiny lidí. Nedopustil se hrubých hřichů v žádném velikém rozsahu, ale přesto věděl: **Zhrešíl jsem slovy, myšlením a skutky.** Věděl, že je člověkem, který sloužil cele svému „já“!

Předně nevystupovaly hřichy jeho vlastního „já“ tak zjevně do jeho paměti. Nebyly mu břemenem. Ctil svého otce, proto také splnil jeho přání a započal studovat práva. Byl studentem velmi plným. Vstával ráno ve 4 hodiny a uléhal na loži pozdě večer. Spravoval svůj život podle pevně stanovených pravidel. Tak dosáhl již ve 22 letech titulu „učitele umění“. Byl to již dosti vysoký stupeň na dráze společenského života. Od té doby mu jeho otec vykal.

Pak se dostavil rozhodující obrat v jeho životě. Způsobila jej náhlá smrt jeho přítele. Luther upadl do velké vnitřní tísni. Jeho hřichy spočinuly na jeho duši jako těžké břímě. Jako David smáčel dnem i nocí lože své slzami svými. O těžké vnitřní krizi, ve které se ocitl, svědčí jeho náhlé rozhodnutí, že vstoupil do kláštora.

Z té doby máme o tom spolehlivou zprávu:

Večer 16. července nalézał se v kruhu svých nejvérnejších přátel. Byla to společnost smrtelně vážná, která se sešla spolu, aby doprovodila druhého dne 17. července svého přítele ku klášterním dveřím.

Byl po dlouhé měsíce jen hostem kláštora. Teprve po delší době požádal svého otce o souhlas o vstup do kláštora, ale otec na to nechtěl přistoupit. Na znamení, že pohrdá svým synem, začal mu zase tykat! Matka a otec jej vyhnali z domu,

Pak se dostavila cholera, která skolila v Mansfeldu jeho dva bratry. Otec konečně svolil s mnohým rozmyslením a otálením, ale se smutným srdcem dal souhlas k synovu rozhodnutí. Tak byl přijat do kláštora v srpnu r. 1505.

Následovala generální zpověď u převora. Byl to akt úplného očištění před započetím nového života v klášteře. Ale tato zpověď byla zároveň příležitostí, která umožnila převoru, aby nahlédl hluboko do srdce novice. Každému mnichu, obzvláště novici, byl znemožněn vlastní pohyb. Vstávalo se v noci v jednu hodinu k první „jítřní“ matutině. Pak trval spánek do šesti hodin. Dopoledne měli 4 hodiny k žebrotě. Liturgická pobožnost trvala pět hodin. Během oběda předčítal někdo z Písma. U stolu platil zákaz mluvění. Členové řádu museli mlčet také v cele, při křížové cestě, v ložnici a ve společné místnosti, kde pracovali.

Zpráva mluví sama za sebe. Luther věděl, jak přísná kázeň panuje v klášteře, ale strach o jeho duši jej do něho zahnal. Jeho hřichy stály před ním, proto podnikl vše, aby nalezl pokoj s Bohem. Ale nenašel jej na této cestě. Bral vše tak přesně i s jednotlivými hřichy, které mu vstoupily do paměti, že seděl jednou ve zpovědní lavici téměř 6 hodin!

Máme tedy před sebou opravdovou hledající duši. A Bůh se má k upřímnému upřímně. Kdo hledá Boha, nelezne JEJ. Důkladnost je vždy znamením každé opravdové duše. Luther se osvědčil v této důkladnosti a tak se stal, jako hledající člověk – člověk hledající pravdu, požehnání světu. Jeho důkladnost zasahuje také i naši vnitřní oblast a zdůrazňuje nám, že nemůžeme malovat Bohu straky na vrbě! Máme být stejně důkladní a opravdoví jako byl Martin Luther. Pán Ježíš praví sám o takových lidech, kteří milují pravdu a jsou důkladní, že jdou ku světlu. (J 18:37, 3:21) a slyší hlas Syna Božího.

Zdaž Lutherova opravdovost nezahanbuje tak mnohé v naší době? Jak mnozí berou hřich na lehkou váhu! Jak rychle se dovedou uklidnit po spáchaném hřichu! Jak mnozí se ho lehodají, že žijí správně, a proto se nepotřebují bát Boha! Tak se přenášejí snadno přes své myšlenky, slova a skutky! Nepočítají pýchu, závist, lakovství, sobectví za hřich, z kterého budou jednou vydávat počet před Bohem, jestliže nenajdou cestu ku Spasiteli hříšníků, kterou našel a po níž šel Martin Luther.

Právě v naší době je Martin Luther opět vzorem, abychom neodkládali nejdůležitější oblast našeho života – své srdece a svou duši – na vedlejší kolej!

2. Luther nalézá v Pánu Ježíši svého osobního Spasitele, odpuštění svých hřichů a jistotu věčného života.

Předně mu posloužil rozhodujícím způsobem jeho učitel Staupitz, který jej odvrátil od sebevraždy. Luther se zabýval tak velice tím, co mu chybělo, a soužil svou duši tak náramně, že nenoléhal nakonec iž žádne jiné východisko, než aby skenil svůj život! Staupitz mu ukázal na Boží lásku, která se tak mocně projevila v Pánu Ježíši Kristu a řekl mu, že Boží láska platí pro všechny lidi na celém světě, tedy platí i pro něho! První uklidnění vešlo do jeho duše. Ale toto uklidnění nepostačilo – bylo jen záplátou na otevřenou ránu. Předně se ukázala u něho ta chyba, že rozuměl špatně jednomu terminu Bible. Nepochopil správně významu slova „spravedlnost“. Chápal spravedlnost Boží zcela špatně. Po dlouhá léta se domníval, že spravedlnost si musí každý člověk sám získat! Proto zápasil vnitřně a trýznil a mrskal své tělo, bděl, četl mše, modlil se, bil se do kravá! Touto vlastní spravedlností chtěl dosáhnout spravedlnění u Boha – ale marně!

Jednoho dne mu vzešlo světlo. Četl Žalm 31, v němž objevil verš: „...pro spravedlnost svou vysvobod' mne!“. Tedy nebyla to jeho spravedlnost, kterou si měl sám vybojovat, ale spravedlnost, která byla jedině u Boha. Touto spravedlností Boží mohlo se mu dostat vysvobození z jeho zoufalé situace.

K této zkušenosti přidal se ještě další rozhodující zájtek. Četl první kapitolu k Rímanům a v ní objevil tutéž pravdu, že Boží spravedlnost přichází z Boží věrnosti a člověk musí se jí uchopit pouhou věrou!

Tehdy vešla do jeho srdce hluboká a nepopsatelná radost. Později vydal o ní svědecství ve svých „Promluvách u stolu“. Sotva se poznával. Hluboká tiseň ustoupila z jeho duše. Poznal v Pánu Ježíši Kristu spásu. Spatřil v Pánu Ježíši veliký dar Boží všem lidem, dar každému, kdož věří...

Tak se dostavil jáson v jeho duši. Jeho duše velebila Boha zjeveného v Pánu

Ježíš a jeho duch se veselil ve Spasiteli. Ne v tom smyslu, že by nyní bral hřich na lehkou váhu, to ne! Ale nyní věděl: **Pán Ježíš přišel na svět, aby mně pomohl k vysvobození z mé býdy hřichů, dal mi odpusťení a učinil mne synem Božím!**

Tak mu vzešlo světlo. Na co nestalo člověk, to daroval lidem sám Bůh! Člověk nepotřebuje hledat Boha, Bůh sám jej již dávno hledal. Nyní nalezl také Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele. Výkonné dílo Golgaty stanulo nyní tak živé před ním, jako by „před očima“ jeho Kristus byl „ukřížován“ (Gal 3:1). Zkusil nejen hlavou, ale i srdcem, že spasení je dokonáno v Pánu Ježíši Kristu. Tak došel pokoje, který převyšuje rozum lidský.

Rozumíme dobré Lutherovi?

Jeho otázka zněla: „**Kterak já naleznu milostivého Boha?**“ Jeho bída hřichů vyvrcholila ve slovech: „Mea culpa, mea maxima culpa“ – moje hřichy, moje největší hřichy! Tahle otázka dříme hluboko v srdcích všech lidí, jakmile si začnou klást otázky o smyslu života. Když hřich ožije a vina spočine na svědomí, ba smrt zaklepne, pak taková otázka mocně ožije v každém člověku.

A sám Luther dává nám odpověď na tuto otázkou:

Nepotřebuji hledat milostivého Boha, je zde v Pánu Ježíši Kristu! Jen se ho uchop u vře, důvěřuj mu, vezmi pro sebe vykoupení, které dokonal pro tebe na kříži a radost vejde do tvého srdce!

Ale jen jedinci znají tento vnitřní zážitek, kterému říkáme znovuzrození a obrácení. Jen jedinci vešli do svatyně svatých, kde se setkali se živým Bohem v Kristu Ježíši. Většina lidí zůstává v nádvoří a tak neprožije znovuzrození v Boží přítomnosti, ale jen poloviční obrat v nádvoří pod lidským tlakem. Kdo však prožil své znovuzrození, raduje se jako Luther radostí nevýmluvnou, která trvá na věky!

3. Luther prošel mnoha pokusením se strany toho nešlechetníka, který vysílal proti němu své ohnivé šípy (Ef 6:10–17). Nápor nepřítel jednou tak zesílil proti němu, že upadl do trudnomyslnosti. Tu si použil Pán jeho manželky Katky, aby jej vyvedl z tohoto stavu. Když odešel z bytu, Katka se oděla do černých smutečních šatů a v tomto oblečení na něj čekala. Když se vrátil a spatřil Kateřinu z Boru v černém, zeptal se, kdo zemřel?! Odpověděla mu: „Milý Pán Bůh zemřel!“ Zasmál se a poděkoval Pánu za tak mocné vydelení z jeho stavu. Což může zemřít Bůh, který má sám v sobě nesmrtelnost?! (1Tm 6:16). Jindy za takového pokusení napsal na stůl: „vivit“ – Pán Ježíš žije!

Jednoho dne přistoupil k němu ten nešlechetník, aby mu řekl, že není úniku z jeho minulosti. Ale Martin stál již na Skále věků a v Kristu měl pevné a trvalé vítězství. Satan mu předložil listinu jeho hřichů. Martin ji prozkoumal a uznal, že to jsou skutečně všechny jeho hřichy. Pak se zeptal: „To je všechno?“ „Ne!“ zněla odpověď. I přinesl listinu, k niž se musel Martin opět přiznat! „To je všecko?“ zeptal se znova. „Ne!“ Tak přinesl dábel listinu třetí, k niž se musel Martin opět přiznat. „Je to všecko?“ – „Ano!“ odpověděl nepřítel. Martin vzal pero, namočil je do červeného inkoustu a napsal přes každou listinu svých hřichů: „Krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hřichu“ (1J 1:7). A satan zmizel...

Jistě, všichni jsme zhřešili, ale nepřítel nás nemůže více znepokojovat našimi hřichy, za které Syn Boží zemřel a zaplatil mzdou své krve. Martin si vydobyl vítězství nad mnohými pokuseniami, kterými nás satan chce zdepletat a znehodnotit výkonné dílo Pán Ježíše Krista.

4. Čím je srdce naplněno, tim ústa přetékají.

Luther si neponechal pro sebe zkušenosť, kterou učinil s Pánem Ježíšem! Povstal jako Pavel po svém obrácení a znovuzrození a „kázel Krista, že ON je Syn Boží“ (Sk 9:20). Hlásal, že hříšník je opravedlněn pouhou milostí skrze víru v Pána Ježíše Krista (R 5:1, 9). Ovšem na počátku se ztišil jako Pavel, jehož Pán poslal na 3 roky do arabské pouště (Ga 1:17–18), aby tam zpracoval sám u sebe ten veliký zážitek! Luther zůstal nejprve v tichu kláštera, učil se poslušnosti. Setrval ještě 4 roky ve ztišení u nohou svého Spasitele, v poušti kláštera. A právě tato 4 léta ztišení nám ukazují, že jeho pozdější poselství nebylo nějakým rychlým vzplanutím duše pod záplavami emocí, nýbrž vyrostlo z hluboké a dlouholeté zkušenosť. Zaměstnával se po celá 4 léta jen studiem Bible a tak upevnil své zkušenosť na biblickém

podkladě. Pak již ho nemohl nikdo zmást a uvést na zcesti. Tak stojí před námi muž 31. října r. 1517 s kladivem v ruce, jak přibíjí na chrámové dveře ve Wittemberku svých 95 tézí z Božího rozkazu. Byl poslušen tohoto Božího rozkazu. Zde uplatnil již větu, kterou pronesl i před císařem: „Zde stojím, nemohu jinak!“ Jednal pod tlakem vnitřního rozkazu. Chtěl, aby všichni začili tuto zkušenosť, kterou učinil on, aby tak už nikdo neznemožnil komukoliv přijít ku zkušenosti obrácení a znovuzrození – k opravedlnění skrze víru v Pána Ježíše. Zde se postavil na stanovisko ap. Pavla, které vyjádřil ke Ga 1:8.

Když vlna pozvání se dostavila v lidu – byl tím více přesvědčen, že tato reformace je dílem Božím. Tak se stal reformátorem nejen ve své zemi, ale v celém světě. Boje se dostavily, ale on v nich vítězil.

Pronásledování nastalo, ale on je trpělivě snášel.

Prozíval mnohá pokusení, on vítězil nad nimi v krvi Beránka.

Nactiutrači potupili jeho jméno, on je trpělivě snášel.

Ale také přátele se mu postavili po bok a on je pozdravil.

Dík kynul mu vstříc, on jej vzdával Pánu Ježíši.

Radost vešla do mnohých srdcí, on se rádoval s nimi.

Luther stojí před námi jako muž, který se sešel s Pánem Ježíšem, proto v něm nalezl plnou radost.

Luther stojí před námi jako muž Bible, proto nám s ní nabízí plnost Božích darů. Přeložil Písma a dal je do ruky milionům po celém světě.

Patří k velkým mužům Božím v království našeho Pána Ježíše.

Ukazuje nám, co je nejdůležitější pro každého z nás.

Každý se má a může uchopit vírou Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele.

Tak se staneme lidmi radosti, práce, statečnosti, odvahy, svědky svého Pána.
-us.

Edith Moules, Decision, July 1977

Netrvalo to dlouho a setkala jsem se se svou nejtěžší krizí ve svém misionářském životě. Dobře jsme pokračovali jednoho dne ve výdejně léků. Měla jsem asi 300 pacientů.

Náhle jsem zhlédla docela vzadu za ostatními malomocnými. Stál tam asi už delší dobu nikým nepozorován. Už jsem viděla malomocné dříve, ale tento muž byl hrozně znetvořen. Byl zcela nahý, přivedl ho malý chlapec. Už neměl prsty na nohou ani na rukou, nohy měl oteklé, neměl nos, z úst, které neměly rty, mu tekly sliny po nahém těle. Oba, muž i dítě, byli utrmáceni cestou a hladem. Náhle jsem si uvědomila nebezpečí nákazy. Nechtěla jsem se tohoto člověka dotknout a řekla jsem si „tady nemůžeme potřebovat malomocného, ale co mám dělat?“

Když už ostatní odešli, přibelhal se blíž. Hošek se mi díval úzkostlivě a dychtivě do tváře a řekl: „Přišli jsme, abychom přišli“. To je africké rěčení. „A odkud jste přišli?“ „Z druhé strany POKO.“ Skoro sto mil (cca 150 km)! Vic než stokilometrů šel lesem s těmito nohami, oteklými až k prasknutí.

Tento muž potřeboval pomoc. Potřeboval pomoc zevní tak, jako mnoho jiných. Je úplně zbytečné chtít kázat evangelium, ale při tom zavírat oči před skutečností — před fakty. Mohla jsem říci, tak jak jsem to také Bohu říkala během příštích čtyř dnů, kdy Bůh se mnou bojoval „přišla jsem sem kvůli evangeliu“. Můžeme se zaměřit cele na evangelizaci, místo abychom se cele zaměřili na Pána. Evangelium se může stát naším cílem, místo, aby jím byl Pán Ježiš, nejsme-li z hloubi srdce ochotni, aby se Pán Ježiš projevoval skrze nás v Jeho životodárné síle a obžívajici moci.

Tady jsem stála před problémem: Chlapec řekl: „přišli jsme, abychom přišli“ a já neměla oddělení pro malomocné. Nebyl tu úmysl zřídit je, ani začít práci mezi malomocnými. Taková myšlenka mně ani nenapadla. Moje plány byly všechny připraveny, ale nebyly do nich zahrnuti malomocní.

Co jsem měla dělat? Nechtěla jsem, aby tito lidé byli tak zklamáni, že by se ode mne odvrátili. Chtěla jsem, aby mě měli rádi, abych byla lidmi oblibená, ale netoužím podrobit se světu, které mi Bůh dává do srdce. Bůh mluví k mému nejhlbšímu nitru, já však se mohu k tomu slovu stavět neupřímně a uvádět dobré důvody na omítku jako např., že je nutno především evangelizovat.

Chtěla jsem tedy, abych se jim zabilila a proto jsem neřekla: „přišla jsem sem, jenom abych kázala a přitom pomáhala několika málo lidem, kteří za mnou přijdu. Ale nechci zde mít malomocné, protože by se jiní mohli nakazit. Proto si myslím, že byste se měli vrátit zase domů“. To by znělo příliš hrubě a neomaleně. Usmála jsem se tedy na něho, jakoby mi byl opravdu milý a přitom jsem přemýšlela: „co jen mohu dělat? Snad ho někam umístím přes noc a oni sami pomalu pochopí smutnou pravdu“.

Vyšla jsem na kopce a našla tam starou chatu na spadnutí. Požádala jsem dělníka, aby ji trochu poopravil a upevnil její dveře. Pak jsem řekla malomocnému a malému chlapci: „Chcete-li, můžete tu zůstat přes noc.“ Šla jsem domů a přemýšlela jsem: „Usli dalekou cestu, musím jím přeče-

dát najist!“ Šla jsem do zahrady a něco jsem tam vybrala. To bylo snadné, protože jsme měli společné zahrady. Nestálo mě to tedy ani haléř. Je to snadné něco zařídit nebo dát, co vás nic nestojí a přitom mít pocit, že jste se dobře vypořádali se situací.

Příštího rána čekali muž i hoch s mým tři sta pacienty pod palmami. Všechna má radost se rozprchlá. Jindy jsem si s pacienty povídala i zažertovala, když jsem vymývala a obvazovala rány. Dnes jsem měla v duši tíseň. Dostavil se morální výsledek. Nejsme-li ochotni — z hloubi srdce ochotni — poslechnout daného světla, pak radost mizí a my vyprahneme.

Malomocný čekal a má radost byla ta tam. Nade vším ležel jakýsi stín. Den byl kalný, ale ukončili jsme přesto všechna ošetření. Potom — nebylo to nejvhodnější — dala jsem malomocnému tabletku aspirinu. Mohli jsme mu vymýt rány a taky jsme je vymyli. Obstarali jsme se zahrady o něco více pokrmu a stále jsme doufali, že malomocný na to přijde, že přišel na nesprávné místo. Stával se to často, že ti, kteří jsou v nějakém trápení, obrátí se na nesprávné místo. A my jsme prázdní.

Tak to šlo den po dni. Tento muž tam stál, dokud všichni neodešli a pak řekl: „Máte něco pro mne?“ A zase přišlo to hrozné sevření srdce s vědomím, že se ho nechci dotýkat a že si přejí, aby už odešel. Přicházela jsem k Bohu zas a zas — a znova a znova. Nemohu spočítat hodiny, které jsem strávila před Bohem v onech čtyřech dnech, kdy jsem Mu vyprávěla všechno o malomocném, kdy jsem Mu říkala, jak je mi ho opravdu líto, ale jinak že další starost o něho není mou záležitostí. Potřebovala jsem čtyři dny, než jsem pochopila, že tento malomocný právě byl mou záležitostí.

Nemusíme říkat Bohu o lidech, kteří jsou ztracení. Nemusíme Mu říkat o všech jejich utrpeních. Ví to mnohem lépe než my. Nemusíme říkat Bohu, jako jsem to činila já, z jaké délky ten muž přišel, nebo Ho přesvědčovat, že nám je ho líto, když vidí, že nejsme ochotni něco pro něho udělat. Bylo mimo pochybnost, že jsem se k Bohu modlila. Ale nebyl to pravý modlitební zápas, protože pravá při-

mluva zápasí ze všech sil o svůj předmět. Někdo může použít horoucího modlitebního shromáždění, aby sebe ománil, někdo může použít modlitby, trvající třeba do půlnoci, aby sebe oklamal, že je v pořádku něco, s čím se naopak má potýkat.

Konečně čtvrtou noc byl boj dobojován. Nejjednodušším způsobem mi připomněl Bůh přiběh, známý již z nedělní besedy, o milosrdném Samariánovi — o člověku, který se přišel zeptat Pána Ježíše na něco, co vlastně věděl. Pán Ježiš přiměl tohoto člověka, aby vyjádřil slovy, že má milovat Pána Boha z celého srdce a svého bližního jako sebe samého. Onen muž se vytácel otázkou, kdo že je jeho bližní, právě tak jako jsem to činila dosud já. Pán Ježiš ukázal jemu, kdo byl jeho bližní a v oné noci ukázal Pán Ježiš i mně, kdo byl můj bližní. Konečně jsem si uvědomila, že malomocný je můj bližní a tak do srdce se mi vrátil pokoj.

Příštího rána jsem řekla malomocnému, že Bůh se mnou mluvil. Nerozuměl tomu pochopitelně. Řekla jsem mu také, že jsem bojovala s odporem vůči němu, že jsem se mu vyhýbala a že jsem k tomu měla různé

důvody. Nepamatují si už, jakých slov jsem užila, ale řekla jsem mu, že mi Bůh ukázal, že nepatřím sobě, ale Ježimu a On ve své všemocnosti mi pomohl. Teď že chci pomoci jemu a protože může zůstat. Nemůžete si představit, jakou radostí zazářil obličej tohoto muže. Řekla jsem mu ještě: „Musíte vzhlížet k Bohu, protože já nemám léky proti malomocnosti a nemám ani místo, kam vás uložit, ani dnes nevím, jak by se to dalo zařídit, ale Bůh nám to ukáže. Chcete se mnou pokleknout?“

Poklekl jsem spolu, muž s oteklýma nohami, malý chlapec s úzkostlivou tváří a cizí žena s „bílými“ vlasy — měla jsem velmi světlé vlasy a mluvili jsme k nebeskému Otci. A na konec řekli AMEN.

přel. -DZ

Edith Patton Moules (1900—1949) s manželem Percym sloužili malomocným v Centrální Africe pod vedením „Světové Evangelizace“ (Worldwide Evangelisation Crusade). Roku 1927, o 7 let dříve než se vdala, začala svou práci na misijní stanici v NALA. Nedlouho po příchodu do NALA přišel tam malomocný z tohoto přiběhu. (Z knihy „Mighty through God“).

výklad podobenstiev

5. O SIETI

Mt 13:47-50

Pribeh, o ktorom Pán Ježiš rozprával svojim učenikom, vychádza zo skutočného života. Je teda podobenstvom. V mori plávajú nielen dobré ryby, vhodné na jedenie alebo iné využitie, ale aj ryby a veci zlé, ktoré rybári neradi vidia vo svojich sieťach. Ak predsa takáto zlá vec zostane spolu s užitočnými rybami v sieti, potom ju rybári po skončení lovу vyhodia na breh, alebo späť do mora a dobré ryby dajú do nádob.

Vlastný popis podobenstva je logický a jednoznačný. Až potišl' nieto medzi čitateľmi a vykládačmi Písma nijakých rozdielnych názorov. Horsie je to s výkladom. Pán Ježiš vyložil učenikom toto podobenstvo a predsa je nejednotnosť v tom, čo znamená „skonanie sveta“, kedy sa bude odohrávať súd, v ktorom anjeli budú oddelovať zlých spomedzi spravodlivých, čo budú potom spravodliví robiť, atď.

Výklad A

Niekterí vykládači sa sústreďujú iba na časť podobenstva a hovoria takto: Nebeské kráľovstvo je podobné sieti. Touto sieťou je evanjelium a rybári — to sú zvestovatelia evanjelia. Účelom siete je zhromaždiť dobré ryby. Tí ktorí skrz zvestované Slovo sú získaní pre Pána, sú „oddelení do nádob“, t. j. pripojení k cirkevi a k Pánovi (vid Sk 2:41, 11:24). Tiež v Sk 19:9 čítame, ako Pavel oddeluje dobrých od zlých.

Pri tomto výklade je treba však niečo v slovách Pána Ježiša „upravovať“, inak

by to „nesedelo“. Títo bratia pokračujú: V dobe, keď nastane oddelovanie dobrého od zlého, teda pri „skonaní sveta“, „dobré ryby“ – t. j. tí, ktorí boli pripojení k cirkvi, už nebudú na zemi, ale dávno vzatí k Pánovi. „Skonanie sveta“ sa týka len „zlých rýb“, ku ktorým smeruje vlastné podobenstvo Pána Ježiša.

K tomuto výkladu nemôžeme zostať ľahostajní, lebo ide o podstatu výkladu – zmenu Božieho Slova!

a) Veľkú chybu robia všetci tí, ktorí „ukrojili“ z podobenstva iba prvé slová: „Nebeské kráľovstvo je podobné sieti“. Tak to Pán Ježiš nepovedal. On pokračoval ďalej a teda nebeské kráľovstvo pripodobnil udalosti a nie veci! Kráľovstvo nebeské nie je podobné sieti, ale „sieti spustenej do mora, tiahnucej so sebou tvory každého druhu, vytiahnutej na breh a oddeleniu obsahu siete na dve časti – dobré veci a zlé na samostatné miesta“. V tom je veľký rozdiel. Doporúčujeme, aby sme v našich myslach nenechali zakotvíť pojmom: „podobenstvo o sieti“, hoci sa vo väčšine publikácií takto uvádzá, ale „podobenstvo o rozdelení obsahu siete, vytiahnutej na breh“. Preto Pán Ježiš nevykladá učeníkom, čo znamená sieť, čo more, – ale hovorí: „Tak bude pri skonaní sveta“.

b) Oddelovanie dobrých rýb od zlých sa nekoná v priebehu lovu, ale až na konci. Neobstojí výklad, že „dobré ryby“ sú oddelení veriaci, ktorí patria do cirkvi Pána Ježiša. Už sme si ukázali na to, že Pán Ježiš nehovoril o nebeskom kráľovstve ako o cirkvi Božej. Tomu odpovedá aj ďalší záver, že o vychvátení cirkvi podľa 1Te 4:15–17 sa nikde v Písme nehovorí ako o „skonaní sveta“. Cirkve skutočne už na tejto zemi nebude pri „skonaní sveta“ a preto podobenstvo Pána Ježiša, o ktorom uvažujeme, sa cirkvi nemôže týkať.

c) Je skutočnosťou, že v miestnych zboroch, vo viditeľnej cirkvi Pána Ježiša sú lúdia, ktorí nepatria do tela Kristovho, nie sú znovuzrodení, „pridali sa bočnou cestou“ a tak patria k „zlým rybám“. Pri vytrhnutí cirkvi zostanú na zemi, a pokiaľ zomreli skôr, ako príde Pán pre cirkev, potom sa to ukáže pred veľkým bielym trónom (Zj 20:11–15). Ale v tomto podobenstve je iný obraz. Anjeli pri skonaní sveta oddelia zlých od dobrých, spravodlivých. Až do skonania sveta obe skupiny lúdi budú pohromade, a na svete.

O otázke „kúkola medzi pšenicou“ sme sa zmienili v 2/77 Živých slov a toto podobenstvo o kúkoli rastúce spolu s pšenicou je prilehaviejsie pre výklad, ako sa rodia „synovia zlého“, než podobenstvo, ktoré preberáme. Evanjelium milosti v Pánu Ježišovi nemôže do cirkvi uviesť zo sveta niečo zlého. Tam, kde človek otvorí srdce jeho pôsobeniu, vzniká nový rod, a ak je niekto znovuzrodený z vody a Ducha, ten je Božím dieťaťom na veky, nepríde na súd a nebude už nikdy postavený na miesto, kde sa bude konať oddelovanie zlých spomezdzi dobrých (J 5:24).

d) V podobenstve Pán Ježiš nehovorí o evanjelistočoch, ktorí by predstavovali „rybárov“, ale oddelovanie zlých od spravodlivých budú robiť „anjeli“. Ľuďom Pán Boh nezveril konat súd, toto právo oddal Synovi, Pánu Ježišovi.

Výklad B)

Iní vykladáči uvažujú takto. Podobenstvo o sieti povedal Pán Ježiš až po podobenstve o perli. Aj ona bola vytiahnutá z mora a predstavuje cirkev. Po vychvátení cirkvi bude ešte raz hodená do mora sieť. Touto sieťou je evanjelium kráľovstva (Mt 24:13–14). O tom, ako skončia poslovia s evanjelijom kráľovstva, čítame v Zj 7. Po ich umučení ešte bude zvestované ľuďom evanjelium večné (Zj 14). A potom nastane doba veľkého súženia, na konci ktorej Pán Ježiš ako Sudca prevedie súd nad národmi. Podľa akých kritérií a zákonov bude tento súd konať, čítame u Mt 7:21–23, Mt 24:42–51, 25:1–46.

Učenici sa pýtali Pána Ježiša, keď s nimi trávili posledné chvíle pred utrpením na Olivetskej hore, „čo bude znamením skonania sveta“ (Mt 24:3). A On im tajomstvo „skonania sveta“ vyložil. A opäť pri tomto výklade použil sedem podobenstiev, ktorými sa budeme, ak nám k tomu dá Pán milosť, zaoberať v ďalšom pokračovaní.

Pripomeňme si teda na záver, že Pán Ježiš v podobenstve „o rozdelení obsahu siete, vytiahnutej na breh“ odkrýval svojim učeníkom tajomstvo „skonania sveta“ a ak chceme hlbšie načrieť do studníc Božích pravd, musíme si na základe Písma predložiť všetky pravdy o tomto biblickom pojme.

-jos

OTÁZKY

1. Který muž Starého zákona mél svou tužbu vyplňenu za času Pána Ježiša?
 2. Kdy a kdo násobil dešením?
 3. Který učedník bol nazván Satanem od Pána Ježiša?
 4. Který učedník bol nazván dábalem od Pána Ježiša?
 5. Kteří silní muži padli ako mrtví, když viděli anděla?
 6. Který zázrak je napsán ve všech čtyřech evangelích?
 7. Kdo byl 2X pochován?
 8. Koho se dotknul Pán Ježiš 2X než byl uzdraven?
 9. Kolikrát je psáno že Pán Ježiš plakal?
- Pozn.: Při odpovědi najděte i místo, kde je odpověď napsána.

ODPOVĚDI:

9. 2X – nad Ježuzalem a u hrobu Lazara (Lk 19:41, J 11:35).

8. Šepech z Betasidy (Mk 8:22–26).

7. Lazar (J 11:17).

6. Nejsoucí 5 000 mužů kromě Zen a deti (Mt 14:21, Mk 6:44, Lk 9:14, J 6:10).

5. Šíze u hrobu Pána Ježiše (Mt 28:2–4).

4. Jidás (J 6:70–71).

3. Petr (Mt 16:23).

2. Pán Ježiš, rozmazaný chleba a ryb (Mt 14:17).

1. Možíš přesel do země zaslíbené při promenění Pána Ježiše (Mt 17:3).

K ČLÁNKU „JEDNO SRDCE, JEDNA DUSA“ (ŽS 5/77)

Istotne túžime aj my po takej jednote, akú tvorili veriaci prvotnej cirkvi, keď boli ako „jedno srdce a jedna duša“ (Sk 4:32). A predsa ju dnes nenachádzame. Je to preto, že žijeme v posledných dobách, o ktorých je napísané, že „ochladne láska mnohých“ a „keď príde Syn človeka, či aj nájde vieriú na zemi?“. Myslím však, že predsa naše zby sú na vyšszej duchovnej úrovni, ako sa v tom článku píše.

Celý zbor nemožno hodnotiť podľa rodiny, z ktorej len jeden alebo dva občas prídu do zhromaždenia. Ak je reč o zborovom živote, potom ho treba hodnotiť podľa tých, ktorí pravidelné navštievujú zhromaždenia a podielajú sa na práci v zbere. Veriaci človek sa nemôže pohoršovať na Božom Slove, ale naopak, plne s ním súhlasí. Kto sa pohoršuje na citátoch Písma a nesúhlasí s ním, nestojí v pravde a je otázkou, či je vôbec znovuzrodeným človekom.

V našich zboroch sú aj nedostatky, vieme o nich a chceme sa ich vyvarovať. Ja však hlavne vidím lásku a obetavosť. S akou láskou sú prijímané návštevy v rodinách, v zhromaždeniach! S akou túžbou prichádzame počúvať Božie Slovo! Aki vďační sme za každého slúžiaceho brata. Či to nevidíme? Či si nevšímame svojich spolubratov a spoluhostí a nevážime si ich lásku?

Aj keď dnes nie je taká jednota veriacich, aká bola na počiatku, ale jednota Božieho ľudu je! Kto nikde nechodi, nikoho neprijíma, ten nemá tieto skúsenosti a nemôže prežívať radosť z obecenstva. Koľkokrát musíme vyznávať po vykonanej návštive: „Ako anjela Božieho ma prijali...“

Ani o našich mladých veriacich nemožno písť jednostranne, že by sa nechceli podriadiť autorite zboru, ale idú vlastnou cestou. Podľa neobrátených detí veriacich rodičov nemožno posudzovať celú mládež. Ved' aj mladí veriaci sa svojou mierou podielajú na zborovom živote a práci. Pomáhajme im, pochopme ich a modlime sa za nich!

Treba vidieť aj dobré stránky v zbere a správne jeho duchovnú úroveň hodnotiť. Predovšetkým pozorujme, ako je Božia láska rozliata v srdciach vykúpených skrz Ducha a táto láska nás spojuje. Tam, kde je jej málo, prosme Pána o jej rozmnoženie. Nezabúdajme, že láska plodi lásku. Pán Ježiš nám zanechal príklad, ako milovať jedni druhých, lebo sme povinní klásiť životy za svojich bratov – sestry (1J 3:16).

Jč

Z odkazu Zwingliho

47 876

Jsi Boží nástroj; Bůh žádá tvou službu, ne tvůj klid.

◆
Mládi je nevhodnější čas k činění dobrá.

◆
Miti sebe za bezhrášného je největší hřich.

◆
Nenávidíte neřest, nikoli člověka.

◆
Největší otroctví je tam, kde se zlo netrestá.

Recept na priateľstvo

Vezmi dve až po okraj plné čaše trpežlivosti,
srdece plné lásky,
dve ruky plné šlachetnosti,
jednu misu vtipu a úsmevu
a hlavu plnú porozumenia.
To všetko pokrop veľkodusne vľúdnostou,
pridať patričnú dávku dôvery
a dobre zamiešaj.
Hotový produkt rozšírui v celom svojom živote
a poskytni ho každému, o kom si presvedčený,
že to nezneužije.

pripr. -jk

„LEBO MNE JE ŽÍT KRISTUS A ZOMRIET ZISK“

Fil 1:21

S týmito slovami sme sa dňa 4. 12. 1977 rozlúčili s našou drahou sestrou ANNOU DAVIDOVOU zo Zvolena - Môťovej. Po dlhšej chorobe, ktorá ju v poslednej dobe priprútalala na lôžko. Pán vypočul jej prosbu a povolal si ju k sebe vo veku 81 rokov. Jej 61-ročnú púť s Pánom najlepšie charakterizujú manželove slová: „Nikto nemôže povedať, že by voľakomu povedala špatné slovo, s nikým sa nevadila, svedectvo vydávala, znásila potupu a hanu hned' od svojej mladosti.“ Napriek týmto fažkostiam zostala svojmu Spasiteľovi verná, v jej dome sa schádzajú veriaci už od roku 1939. Sestra Dávidová bola a ostáva príkladom pokory a tichosti nielen pre spoluobčanov, ale aj nás veriacich. Chýba nám jej hrejivý pohľad, láskavé slovo a miesto v zhrozoždení ostalo po nej prázdne. To miesto, ktoré nerada opúšťala a z ktorého pozorne počúvala slová o Tom, ktorý jej ukázal zmysel života a pre ktorého pracovala. On si ju teraz zobrajal, aby naplnil Svoj slub: „...dám ti korunu života.“ (Zj 2:10)

Na pohrebnom zhromaždení poslúžili Slovom Božím bratia Hrdina, Azor, Kozák
□ spevom zbor z Kostolian.

-va